

FEB 12 1975
GENEALOGICAL SOCIETY
OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER DAY SAINTS
SALT LAKE CITY, UTAH

DE STER

Januari 1975
75e Jaargang · Nummer 1

Inspirerende boodschap

De liefde is al even eeuwig als de menselijke geest; en zoals de mens ook na de dood nog voortbestaat, zo is het ook met de liefde . . .

Wat hier op aarde gebeurt is kenmerkend voor wat in de hemel gebeurt; en in de geestenwereld zullen we onze geliefden weer kennen en ze liefhebben zoals we hier hebben gedaan. Ik houd van mijn vrouw meer dan van andere mensen. Ik houd van mijn kinderen. ik kan met iemand meelevens; ik kan het verlangen hebben alle mensen van dienst te zijn, liefhebben doe ik haar naast wie ik heb zitten waken, een geliefde die leed aan een ziekte, of, wellicht stervende was. Als je die dingen samen meemaakt wordt er een harteband gesmeed en het is geweldig fijn te weten dat de dood geen scheiding teweeg brengt tussen harten die op dergelijke wijze gebonden zijn; want, echtgenoten, u allen zult uw vrouw weer kennen in de andere wereld, en u zult haar daar liefhebben zoals u haar hier liefheeft en komen tot een nieuw eeuwigdurend leven in de opstanding. Waarom zou de dood u scheiden als de liefde na de dood voortbestaat? Dat hoeft ook niet, dat is niet nodig . . . In het Huis des Heren, waar de huwelijks-ceremonie wordt voltrokken door degenen die gezag gekregen hebben om onze Heer en Heiland Jezus Christus te vertegenwoordigen, wordt de vereniging tussen man en vrouw en tussen ouders en kinderen voor dit leven en alle eeuwigheid bekrachtigd . . . Voor hen die zo'n huwelijk hebben gesloten blijft het gezin ten eeuwige dage voortbestaan. Dat is een van de redenen waarom er tempels zijn.

— President David O. McKay

(Uit zijn toespraak ter gelegenheid van de inwijding van de tempel in Zwitserland.)

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Januari 1975
75e Jaargang · Nummer 1

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,- per halfjaar, f 19,- per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v., Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingena.

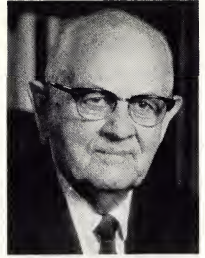
Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUDSOPGAVE

Tempels en het eeuwig huwelijk, Spencer W. Kimball	2
Waarom deze tempels? Gordon B. Hinckley	7
Een tempel ontwerpen	10
De tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	12
Mormoons dagboek, Brenda Bloxham, Sipuao Matuauto, Bo G. Wennerlund, Christiane Lebon	20
Geloof — Ze herinnerden zich vaders raad	21
Onze zendingsvriendjes — leder lid een zending	22
Voor de grap	24
Wat vader doet is altijd goed, Hans Christian Andersen	26
Bloemen, Maria Schilling	30
Bijzondere verhalen uit het leven van onze apostelen: Matthew Cowley	31
Mijn geschiedenis, Fabio Clavijo	34
Voor degenen die wachten, Hoyt Palmer	36
De macht van Ella, Theodore M. Burton	38
Jongens hebben mannen nodig, Marion D. Hanks	40
Drie dagen in de grafombe, Eldred G. Smith	44

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Tempels en het eeuwig huwelijk

Het tempelhuwelijk is een verbond dat de dood overbrugt, de tijd overtreft en zich onverbreeklijk tot in de eeuwigheid uitstrekt.

Het leven is eeuwig. De dood maakt geen einde aan het bestaan van de mens. Hij leeft oneindig. De mens zal worden opgewekt, of hij nu goed is of slecht. Zijn geest zal worden herenigd met zijn lichaam uit het graf, en als hij het beste heeft gemaakt van zijn leven en zijn van God gegeven mogelijkheden optimaal heeft benut, zullen die geest en dat lichaam worden samengebracht in een nieuwe, niet eerder gekende, nooit eindigende onsterfelijke staat. De heerlijkste vreugden van een goed huwelijksleven kunnen blijvend zijn. De fijnste ouder-kind verhoudingen kunnen eeuwigdurend worden. De heilige vereniging van gezinnen kan eindeloos zijn, als man en vrouw voor eeuwig zijn verzegeld in een heilig huwelijk. Aan hun vreugden en vooruitgang zal nooit een einde komen, maar dat gebeurt niet zomaar vanzelf.

De manier waarop is goed omschreven en duidelijk. Adam en andere profeten kenden het eeuwig huwelijk, maar die kennis was vele eeuwen lang niet op aarde. God heeft de waarheden weer teruggebracht en de weg opengesteld. Met het terugbrengen van het Evangelie kwam ook het onvervalste priesterschap. En God heeft Zijn profeet alle sleutelen, macht en gezag gegeven die op Adam, Abraham en Mozes rustten en op de apostelen uit de dagen van Christus.

God heeft het weten van het hoe en waarom van tempels teruggebracht. Heden ten dage worden hier op aarde voor dit bijzondere werk van de Here

heilige gebouwen opgetrokken, die alle een „Huis des Heren” zijn. In deze tempels bevinden zich mannen die, omdat hun op de juiste wijze het gezag daartoe is verleend, mannen en vrouwen en hun kinderen voor de eeuwigheid aan elkaar kunnen verzegelen. Dat is een vaststaand feit, ook al weten erg veel mensen daar niet van.

Dat is een van de verborgenheden waarover de Verlosser sprak toen Hij de schare in gelijkenissen onderwees: „. . . Ik zal Mijn mond open doen door gelijkenissen; Ik zal voortbrengen dingen, die verborgen waren van de grondlegging der wereld.” (Mt. 13:35.)

Deze onschatbare waarheden gaan het begrip van de doorsnee schriftlezer te boven:

„Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods.

Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.” (I Kor. 2:11, 14.)

Anders is het ondenkbaar dat intelligente, knappe en goed geschoolde mensen dat grote voorrecht negeren of er zich bewust niets van aantrekken. De deuren kunnen worden ontsloten, de afgronden kunnen worden overbrugd. En de mens kan veilig en met zekerheid voortgaan op de weg naar eeuwigdurend geluk door zijn huwelijk eeuwig te doen zijn. Toen de Heiland het gebruiken van gelijkenissen uitlegde, zei Hij: „. . . Omdat het u gegeven is, de verborgenheden van het Koninkrijk der

hemelen te weten, maar dien is het niet gegeven. Want het hart dezès volks is dik geworden, en zij hebben met de oren zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zich bekeren, en Ik hen geneze." (Mt. 13:11, 15.)

Toen Hij vervolgens tot de discipelen sprak die bij Hem waren en het begrepen, zei Hij:

„Doch uw ogen zijn zalig, omdat zij zien, en uw oren, omdat zij horen.

Want voorwaar zeg Ik u, dat vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien de dingen, die gij ziet, en hebben ze niet gezien; en te horen de dingen, die gij hoort, en hebben ze niet gehoord." (Mt. 13:16-17.)

De Here wist dat degenen die oprecht waren en echt verlangen hadden de verborgenheden van het Koninkrijk te weten te komen, in gebed zouden zoeken en onderzoeken totdat ze erachter waren.

U zult zich herinneren hoe de Here de huichelachtige Sadduceeën antwoord gaf, die Hem erin probeerden te laten lopen door het volgende probleem naar voren te brengen:

De man overleed zonder een nakomeling, en de vrouw huwde zijn broer die ook stierf zonder naaet. Vervolgens huwde ze een derde broer, een vierde, een vijfde, een zesde en een zevende, dat alles overeenkomstig de wet van Mozes, en toen overleed de vrouw van zeven mannen ook. Nu komt de frustrerende vraag:

„In de opstanding dan, wanneer zij zullen opgestaan zijn, wiens vrouw zal zij van dezen zijn? Want die zeven hebben haar tot een vrouw gehad." (Mk. 12:23.) Het antwoord van de Verlosser was duidelijk, kort en niet mis te verstaan:

„ . . . Dwaalt gij niet, daarom, dat gij de Schriften niet weet, noch de kracht Gods?" (Mk. 12:24.)

Nu vragen wij u, wat heeft dat te betekenen? De Sadduceeën spraken over zaken waarvan ze weinig of niets wisten. Was er een aanklacht te horen in Zijn stem? Zei Hij de Sadduceeën: „Doe uw niet-zieende ogen open en zie? Open uw verstokte hart en begrijp?"

Begrijpt u de gevolgtrekkingen en de waarheid in deze woorden van de Here? Hoewel de tekst het niet zo onomwonden zegt, is het wel duidelijk en begrijpelijk, als we het zien in het licht van de hedendaagse openbaring. Dr. James E. Talmage schrijft: „Wat de Here bedoelde was duidelijk,

namelijk dat in de verrezen staat er geen twijfel over kan bestaan voor wie van de zeven broers de vrouw voor eeuwig zal zijn, daar allen behalve de eerste haar slechts voor de duur van het sterfelijk leven hadden gehuwd . . . In de opstanding zal niet gehuwd en niet ten huwelijk gegeven worden, want alle aangelegenheden met betrekking tot de echtelijke staat moeten vóór die tijd zijn geregeld onder het gezag van het Heilige Priesterschap, dat de macht bezit om het huwelijk voor tijd en eeuwigheid te verzegelen." (*Jesus de Christus*, blz. 403.) Ongetwijfeld heeft de eerste echtgenoot de vrouw gehuwd door een plechtigheid die zich niet beperkte tot alleen dit leven. Toen hij overleed werd zij weduwe totdat zij ook zou sterven en zich bij haar man voegen. Nu trad ze in het huwelijk met de tweede broer „totdat de dood u scheidt", en die dood scheidde hen zelfs zonder dat er nakomelingen waren, en hij ging door de sluier de geestenwereld binnen zonder vrouw, want aan hun overeenkomst was door de dood ook een eind gekomen. En op hun beurt huwden de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en uiteindelijk de zevende broer haar alleen voor dit leven. Die huwelijksplechtigheden hadden een beperking, namelijk „zolang u beiden zult leven". En de dood maakte een einde aan het geluk dat ze hadden gekend en aan hun toekomstig geluk.

Wat erg! Wat droevig!

Ik ken een geval dat aan het veelbelovende huwelijk van een jong stel een einde werd gemaakt door een auto-ongeluk, een uur na de plechtigheid waarin de hachelijke woorden werden uitgesproken: „Totdat de dood u scheidt."

Het burgerlijk huwelijk is een aardse overeenkomst die eindigt met de dood van een van de partijen. Het eeuwige celestiale huwelijk is een heilig verbond tussen man en vrouw, ingewijd in de heilige tempel door dienstknechten van God die de sleutels van gezag dragen. Het overbrugt de dood en geldt voor zowel dit leven als de eeuwigheid. De apostel Paulus zei de Korinthiërs: „Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen." (I Kor. 15:19.) Dat kunnen we ook anders zeggen:

„Als alleenlijk in dit leven ons huwelijk hecht is, ons huwelijksgeluk waarachtig, en ons gezinsleven gelukkig, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen."

Paulus gaat verder met:

„En er zijn hemelse [celestiale] lichamen, en er zijn aardse [terrestriale] lichamen; maar een andere is de heerlijkheid der hemelse, en een andere der aardse.

„Een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster.

„Alzo zal ook de opstanding der doden zijn . . .” (I Kor. 15:40-42.)

Paulus begreep dat, en met hem ongetwijfeld vele heiligen, maar vandaag de dag doorzien vele tientallen miljoenen christenen deze levende waarheden uit de gelijkenissen niet. De hemel is niet alleen maar één plaats, noch is er maar één stand. De verscheidenheid is er zo groot als de gedragingen der mensen verschillend zijn, want de mens zal worden geoordeeld naar zijn daden „in het vlees”.

In een openbaring uit onze tijd zegt de Here: „Bereid daarom uw hart er op voor om de onder-richtingen te ontvangen en te gehoorzamen, die Ik op het punt sta aan u te geven; want allen, aan wie deze wet wordt geopenbaard, moeten deze gehoorzamen.

Want zie, Ik openbaar u een nieuw en eeuwig verbond . . .” (LV 132:3-4.)

Hoewel betrekkelijk weinig mensen op aarde dat inzien, is het nieuw en eeuwig verbond de huwelijksverordening die in de heilige tempel wordt voltrokken door leiders die daartoe op de juiste wijze zijn aangesteld en die de onvervalste sleutelen dragen van gezag. Deze heerlijke zegening is weggelegd voor alle mannen en vrouwen op

deze aarde. De diepere betekenis wordt duidelijk gemaakt door de Verlosser zelf:

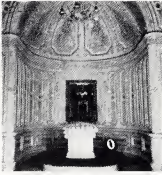
„En wat betreft het nieuw en eeuwig verbond, dit werd voor de volheid van Mijn heerlijkheid ingesteld; en hij, die een volheid er van ontvangt, moet en zal zich aan de wet onderwerpen, of hij zal worden uitgeworpen, zegt de Here God.” (LV 132:6.)

Paulus sprak van telestiale, terrestriale en celestiale afdelingen en het feit dat de mensen worden geplaatst in overeenstemming met hun rechtvaardigheid en de mate waarin zij de eeuwige wetten zijn nagekomen. Zelfs dit celestiale koninkrijk heeft drie verschillende niveaus. We laten de Here verder spreken:

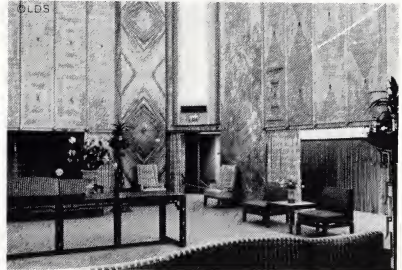
„En om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat in het priesterschap aanvaarden (name-lijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

En indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven. Hij moge de andere verwerven, doch dat is het einde van zijn koninkrijk; hij kan geen nakomelingen hebben.” (LV 131 :2-4.)

De Here verklaart het eeuwige huwelijk dan verder: „ . . . Alle verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verplichtingen, eden, geloften, voltrekkingen, betrekkingen, verenigingen of beloften, die niet door de Heilige Geest der belofte zowel voor tijd als voor alle eeuwigheid door hem, die is gezalfd, worden gesloten, aangegaan en verzegeld, . . . zijn in en na de opstanding der doden zonder uitwerking, deugdelijkheid of kracht; want alle overeenkomsten, die niet met dit doel zijn gesloten, eindigen wanneer de mensen dood zijn.” (LV 132:7.)

Pictures copyright by the Corporation of the President,
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Dus vinden de huwelijken die worden voltrokken alleen voor „zolang u beiden in leven bent” of „tot de dood u scheidt” een droevig einde als de laatste adem wordt uitgeblazen.

De Here is barmhartig, maar barmhartigheid kan de gerechtigheid niet beroven. Zijn barmhartigheid strekte zich tot ons uit toen Hij voor ons stierf. Zijn gerechtigheid zal gelden als Hij ons oordeelt en ons de zegeningen doet toekomen die we echt hebben verdienst.

„ . . . niemand kan dit verbond verwerpen, en worden toegestaan in Mijn heerlijkheid in te gaan,” zegt de Here.

„Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van, zoals deze vóór de grondlegging der wereld waren vastgelegd.” (LV 132:4-5.)

Een burgerlijk huwelijk kan worden voltrokken door een van de zeer vele mensen die daartoe krachtens de wet van de respectievelijke landen zijn gemachtigd, maar het eeuwig huwelijk moet worden ingezegend door een van de weinigen die daartoe op de juiste wijze gemachtigd zijn. Christus zegt:

„Zal Ik een offerande aannemen, zegt de Here, Die niet in Mijn naam wordt gebracht?

„Of zal Ik iets uit uw handen aannemen, dat Ik niet heb aangewezen?” (LV 132:9-10.)

Het is de Verlosser Die zegt:

„Indien daarom een man een vrouw huwt in de wereld, en haar niet door Mij noch door Mijn woord huwt, en hij verbindt zich met haar zolang hij in de wereld is, en zij met hem, dan zijn

hun verbond en hun huwelijk niet van kracht, wanneer zij dood en uit de wereld zijn; zij zijn daarom niet door enige wet gebonden, wanneer zij uit de wereld zijn.” (LV 132:15.)

„Ik ben de Here, uw God; en Ik geef u dit gebod, dat niemand tot de Vader zal komen dan door Mij of door Mijn woord, hetwelk Mijn wet is, zegt de Here.” (LV 132:12.)

Hij herhaalt dan dat „ . . . al hetgeen in de wereld is, hetzij het door mensen is ingesteld, of door tronen, of door overheden, of machten, of door hetgeen van naam is, wat dit ook moge zijn, die niet uit Mij of uit Mijn woord zijn, zegt de Here, zullen worden ternedergeworpen, en niet verblijven nadat de mensen dood zijn, noch in noch na de opstanding, zegt de Here, uw God.” (LV 132:13.)

Onherroepelijk! Beangstigend! We weten zeker dat de lichamelijke dood geen einde maakt aan ons bestaan, we weten dat we alsmar verder leven. Is het dan niet ontzettend te beseffen dat het huwelijk en het gezinsleven, zo heerlijk gelukkig in zovele gezinnen, bij de dood zullen eindigen omdat we nalaten Gods aanwijzingen op te volgen of omdat we Zijn woord verwerpen als we het begrijpen. Uit wat de Here zegt blijkt duidelijk dat rechtvaardige mannen en vrouwen beloofd zullen worden naar hun daden. Ze zullen niet worden verdoemd in de betekenis die algemeen daaraan wordt toegekend, maar zullen veel beperkingen kennen en van veel uitgesloten zijn en niet in staat het hoogste koninkrijk te bereiken, tenzij ze de geboden naleven. Ze worden dienende engelen ten behoeve van degenen die alle wetten en alle geboden zijn nagekomen.

De Here vervolgt dan met betrekking tot de uitblinkende mensen die waardig hebben geleefd maar verzuimd hebben hun verbintenissen bindend te doen zijn:

„Want deze engelen onderwierpen zich niet aan Mijn wet; daarom kunnen zij geen nakomeling-schap hebben, doch blijven tot in alle eeuwigheid op zichzelf en ongehuwd, zonder verhoging, in hun geredde toestand en zijn voortaan geen goden, maar zijn voor eeuwig engelen Gods.” (LV 132:17.)
Wat beslissend! Wat begrensd! Wat beperkt! Het drukt zwaar op ons als we tot het besef komen dat nu, dit leven, dit sterfelijk bestaan de tijd is om ons voor te bereiden God te ontmoeten. Hoe eenzaam en dor zullen de zogenoemde eenzijdig gezegenden in de eeuwigheid zijn! Wat erg gescheiden te zijn en alleenstaand door al die talloze eeuwen heen, terwijl men door te voldoen aan de eisen een gelukkig huwelijk voor de eeuwigheid zou hebben kunnen sluiten in de tempel en steeds voortgang zou hebben kunnen maken in steeds groter wordende vreugde en geluk, in groei en ont-plooiing tot het god-zijn.

Luister opnieuw naar de Here:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij gij u aan Mijn wet onderwerpt, kunt gij deze heerlijkheid niet bereiken. „Want eng is de poort, en nauw het pad, dat tot verhoging leidt en tot voortzetting der levens, en weinigen zijn er, die dit vinden, omdat gij Mij niet in de wereld ontvangt, noch Mij kent.

Doch indien gij Mij in de wereld ontvangt, dan zult gij Mij kennen, en uw verhoging ontvangen, zodat, waar Ik ben, ook gij zult zijn.

Dit betekent eeuwige levens — de enige wijze en ware God te kennen, en Jezus Christus, Die Hij heeft gezonden. Ik ben het. Ontvang daarom Mijn wet.

Wijd is de poort en breed is de weg, die tot de dood leidt; en velen zijn er, die door deze ingaan, want zij ontvangen Mij niet, noch onderhouden zij Mijn wet.” (LV 132:21-25.)

Als iemand de Here ontvangt, heeft hij geloof in Hem, leeft hij volgens Zijn geboden, en verricht hij de verordeningen die Hij als eis heeft gesteld.

Wilt u echt uw eeuwigheid in gevaar brengen, uw heerlijk nooit eindigend geluk, uw voorrecht God te zien en in Zijn tegenwoordigheid te verblijven? Wilt u echt vanwege het nalaten van onderzoekingen en studie en overdenking, vanwege

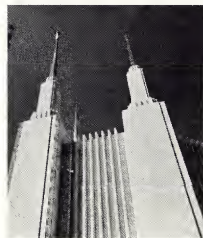
vooordeel, wanbegrip of te weinig kennis, deze fijne zegeningen en voorrechten verspelen? Wilt u zelf echt voor eeuwig weduwe of weduwnaar maken — een alleenstaand, gescheiden individu dat alleenstaand moet leven en anderen dienen? Wilt u echt uw kinderen aan hun lot overlaten als ze komen te overlijden of als u de laatste adem uitblaast, en ze wezen doen zijn? Wilt u eenzaam zijn in de eeuwigheid, alleenstaand, terwijl het mogelijk is dat van alle heerlijke vreugden die u ooit in het leven hebt beleefd „meer zal worden gegeven”, dat zij zullen worden vergroot, vermeerderd en vereeuwigd? Wilt u echt, net als de Sad-duceëën, die grootse waarheden negeren en verwerpen? Ik bid met heel mijn hart dat u daarmee vandaag nog ophoudt en de balans opmaakt en dan met een biddend hart stappen onderneemt zodat uw huwelijk een eeuwig huwelijk wordt. Lieve mensen, alstublieft, leg deze oproep niet naast u neer. Ik smeed u, doe uw ogen open en zie; zet uw oren open en luister.

Een eeuwig huwelijk tesamen met een waardig, steeds toegewijd leven, zullen onbegrensd geluk en onbegrensd verhoging met zich brengen.

Laat mij besluiten met de woorden van de Here der heirscharen:

„Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zelf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.” (Op. 3:18.)

*

Er zijn slechts een paar plaatsen op aarde waar de vragen van de mens over het leven de antwoorden van de eeuwigheid krijgen.

Waarom deze tempels?

GORDON B. HINCKLEY
van de Raad der Twaalven

Is er ooit een mens op aarde geweest die zich tijdens een rustig zelfonderzoek niet heeft verwonderd over de mysteries van het leven? Heeft hij zichzelf niet afgevraagd: „Van waar ben ik gekomen? Waarom ben ik hier? Waar ga ik heen? Hoe is de verhouding tot mijn Maker? Zal de dood mij beroven van de gewaardeerde instellingen van het leven? Wat gebeurt er met mijn vrouw en kinderen? Is er een ander bestaan na dit, en zo ja, zullen we elkaar daar kennen?

De antwoorden op deze vragen kunnen niet worden gevonden in de wijsheid der mensen. Ze worden alleen gevonden in het geopenbaarde Woord van God. De tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn heilige gebouwen, waar deze en andere vragen over de eeuwigheid worden beantwoord. Elke tempel is ingewijd als een Huis des Heren, een plaats van heiligheid en vrede, geïsoleerd van de wereld, waar waarheden worden onderwezen en verordeningen voltrokken waardoor kennis van de eeuwige dingen wordt verkregen en de bezoeker motiveren te leven met een begrip van zijn goddelijke erfenis, als een kind van God, en in het besef van zijn mogelijkheden als eeuwig wezen.

De statige nieuwe tempel in de buitenwijken van Washington D.C., die kortgeleden is gereed gekomen, is het 16e gebouw van een dergelijke aard dat door de Kerk wordt gebruikt.

Deze gebouwen verschillen van de duizende andere gebouwen voor de erediensten van de Kerk, die verspreid zijn over de gehele wereld. Hun doel en functie verschillen van alle andere godsdienstige gebouwen. Het is niet de afmeting van deze gebouwen, of hun architectonische schoonheid die ze onderscheidt. Het is het werk dat binnen hun muren plaatsvindt.

Behalve de tempel te Washington zijn er nog andere tempels van de heiligen der laatste dagen in het westen van de Verenigde Staten en in Hawaï, Canada, Nieuw Zeeland, Engeland en Zwitserland. In de eerste jaren van de Kerk zijn er nog twee van deze gebouwen gebouwd, deze zijn echter prijsgegeven toen de heiligen der laatste dagen van plaats naar plaats werden verdreven door de wrede kwezelarij van een minder tolerante eeuw.

Dat bepaalde gebouwen worden bestemd voor bijzondere verordeningen, ter onderscheiding van andere plaatsen van aanbidding, is niet nieuw. Dit is in het oude Israël gedaan, waar de mensen hun erediensten hielden in de synagogen. Hun meer geheiligde plaats van aanbidding was eerst het tabernakel in de woestijn met het heilige der heiligen, daarna een opeenvolging van tempels waar speciale verordeningen werden voltrokken en waar alleen zij die beantwoordden aan de vereiste eigenschappen aan deze verordeningen mochten deelnemen.

Zo is het heden ten dage ook. Voordat een tempel wordt ingewijd, nodigt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het publiek uit het gebouw te bezoeken en zijn verschillende faciliteiten te bekijken. Als het echter is ingewijd, wordt het het Huis des Heren, met zo'n heilige sfeer dat alleen goede leden van de Kerk wordt toegestaan er binnen te gaan. Het is geen kwestie van geheimzinnigheid, het is een kwestie van heiligheid.

Het werk dat in deze gebouwen wordt gedaan, toont de eeuwige doeleinden van God met betrekking tot de mens, Gods kind en schepping. Voor het grootste gedeelte houdt het verband met het gezin, met een ieder van ons als lid van Gods eeuwig gezin, en met een ieder van ons als lid van een aards gezin. Het houdt verband met de heilige en eeuwige aard van het huwelijksverbond en de familieverwantschap.

Het bevestigt dat iedere man en vrouw die in deze wereld is geboren, een kind van God is, en begiftigd is met iets van Zijn goddelijke aard. Als dit fundamentele onderricht geregeld wordt herhaald, heeft het een heilzame invloed op degenen die het ontvangen, want daar de leer wordt uiteengezet in een taal die zowel mooi als indrukwekkend is, komt de deelnemer tot het besef dat, daar ieder mens een kind van de Hemelse Vader is, een ieder een lid van het

gezin van God is en dat een ieder dus zijn broeder is.

Toen de schriftgeleerde vroeg: „Welk is het eerste gebod van alle?” antwoordde de Heiland: „... gij zult den Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen...” (Markus 12:28; 30-31.) De leringen die in de tempels van deze tijd naar voren worden gebracht, leggen zeer de nadruk op dit grondbeginsel van de plicht van de mens tegenover zijn Maker en zijn broeder. Heilige verordeningen versterken deze veredelende filosofie van het gezin van God. Ze leren dat de geest in een ieder van ons eeuwig is, in tegenstelling met het lichaam dat sterfelijk is. Ze geven niet alleen begrip van deze grote waarden, maar motiveren de deelnemer God lief te hebben en moedigen hem aan meer naastenliefde te tonen voor de andere kinderen van onze Vader.

Het aanvaarden van de stelling dat de mens een kind van God is, geeft het sterfelijk leven een goddelijk doel. Nogmaals, in het Huis des Heren wordt de waarheid onderwezen. Het aardse leven is een deel van de eeuwige reis. Wij leefden als geestelijke kinderen voor wij hier kwamen. De Schriften getuigen hiervan, bij voorbeeld de woorden van de Here tot Jeremia: „Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld. (Jer. 1:5.)

Wij betreden dit leven als kinderen van sterfelijke ouders en als leden van gezinnen. Ouders zijn Gods medewerkers in het streven naar Zijn eeuwige doeleinden, met betrekking tot Zijn Kinderen. Het gezin is daarom een goddelijke instelling, de meest belangrijke, zowel in de sterfelijkheid als in de eeuwigheid. Het merendeel van het werk dat in de tempels wordt verricht houdt verband

met het gezin. Evenals wij bestonden als kinderen van God voordat wij in deze wereld werden geboren, zo zullen wij ook na de dood verder leven. De gewaardeerde en bevredigende verwantschappen van de sterfelijkheid, waarvan de mooiste en betekenisvolste in het gezin worden gevonden, kunnen in de komende wereld worden voortgezet. Dit is de grondslag om het doel van de tempels te kunnen begrijpen.

Huwelijkspartners die naar het Huis des Heren gaan en aan deze zegeningen deel hebben, worden niet alleen voor de tijd van hun sterfelijk leven verenigd, maar voor alle eeuwigheid.

Niet alleen verenigt de wet van het land ze tot de dood ze scheidt, maar het eeuwige priesterschap van God bindt ook in de hemel wat op aarde is gebonden. Het paar dat zo huwt is er door goddelijke openbaring van verzekerd dat hun verwantschap en die van hun kinderen niet met de dood zal eindigen maar zal voortgaan in de eeuwigheid, mits zij zo leven dat ze deze zegen waardig zijn. Is er ooit een man geweest die waarlijk van een vrouw hield, of een vrouw die oprecht van haar man hield, die niet heeft gebeden dat hun verwantschap zou doorgaan na het graf? Is er ooit een kind begraven door ouders die niet hoopten dat hun geliefd kind in de komende wereld weer van hen zou zijn? Kan iemand die in het eeuwige leven geloofd, geloven dat de God des hemels Zijn zonen en dochteren dat meest waardevolle kenmerk van het leven, de liefde die het mooiste tot uiting komt in de familieverwantschappen, zou worden onthouden? Nee, het verstand zegt dat de familiebanden zullen voortduren na de dood. Het menselijke hart verlangt ernaar. De God des hemels heeft een mogelijkheid geopend waar door men zich hiervan kan verzekeren. De heilige verordeningen van het Huis des Heren voorzien hierin. Dit alles zou echter inderdaad zelfzuchtig lijken, indien de zegeningen van deze verordeningen alleen

beschikbaar waren voor hen die thans lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is een feit dat de gelegenheid om de tempel binnen te gaan en deel te hebben aan de zegeningen, open staat voor allen die het Evangelie aanvaardden en gedoopt zijn in de Kerk. Om die reden brengt de Kerk een uitgebreid zendingsprogramma ten uitvoer in een groot gedeelte van de wereld, en zij zal voortgaan dit programma zo ver mogelijk uit te breiden, want ze heeft onder goddelijke openbaring de taak het Evangelie te onderwijzen aan „alle natiën, geslachten, talen en volken”.

Er hebben echter ontelbare miljoenen op aarde geleefd die nimmer de gelegenheid hadden het Evangelie te horen. zullen hun de zegeningen onthouden worden die in de tempels van de Kerk worden geboden?

Door levende plaatsvervangers, die de plaats van de doden innemen, zijn dezelfde verordeningen ter beschikking van hen die de sterfelijkheid hebben verlaten. Zij zijn in de geestenwereld vrij de aardse verordeningen die voor hem worden voltrokken, te aanvaarden of te verwerpen. Dit houdt in: de doop, het huwelijk en de verzegeling van de gezinnen. Er moet geen dwang zijn in het werk des Heren, maar de gelegenheid moet er zijn.

Dit plaatsvervangend werk bestaat uit weergaloos liefdewerk van de kant de levenden voor de doden. Het maakt het nodig dat er genealogisch spuurwerk wordt verricht om diegenen te vinden en te identificeren die reeds zijn heegegaan. Om bij dit spuurwerk te helpen heeft de Kerk een genealogisch programma geïncorporeerd en zorgt voor onderzoeksmogelijkheden die ongeëvenaard zijn. Haar archieven zijn open voor het publiek en zijn door velen gebruikt die geen lid zijn van de Kerk, die hun voorouders willen opsporen. Dit programma is door genealogen over de gehele wereld geprezen en is door vele landen gebruikt om hun eigen gegevens te verifiëren. Het voor-

naamste doel is echter de leden van de Kerk de middelen te verschaffen die nodig zijn om hun overleden voorouders te identificeren, zodat de zegeningen die zij zelf genieten ook tot hen kunnen worden uitgebreid.

Op hun beurt zeggen zij in zichzelf: „Als ik mijn vrouw en kinderen zo liefheb dat ik ze in alle eeuwigheid bij mij wil hebben, behoren mijn grootouders en andere voorouders dan ook niet de kans te hebben dezelfde eeuwige zegeningen te ontvangen?

En zo zijn deze heilige gebouwen tafelen van enorme activiteiten, die rustig en eerbiedig worden volbracht. Ze doen ons denken aan het visioen van Johannes de Openbaar-der waar deze vraag en dit antwoord in zijn vermeld: „ . . . Dezen, die bekleed zijn met de lange witte klederen, wie zijn zij, en van waar zijn zij gekomen?

„ . . . Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams.

„Daarom zijn zij voor den troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel . . .” (OP. 7:13-15.)

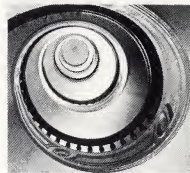
Zij die naar deze heilige huizen gaan, zijn in het wit gekleed wanneer zij erin deelnemen. Ze komen alleen op aanbeveling van hun plaatselijke geestelijke gezagsdragers, wanneer ze waardig bevonden zijn. Er wordt van hen verwacht dat ze rein van gedachten, rein van lichaam en in schone kleren de tempel van God binnengaan. Wanneer ze binnentreden wordt van hen verwacht dat ze de wereld achter zich laten en zich concentreren op godelijke aangelegenheden.

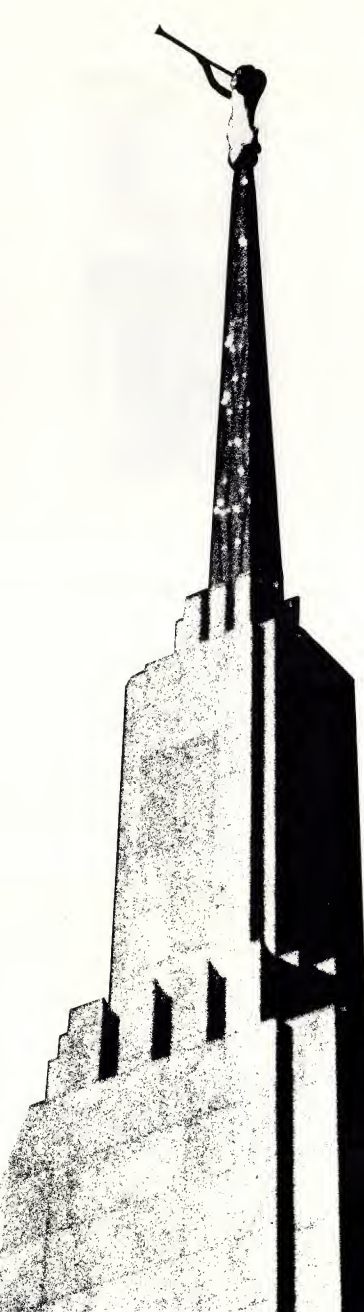
Deze onderneming, als het zo mag worden genoemd, beloont zich zelf. Wie zou in deze tijden van spanning niet de gelegenheid verwelkomen de wereld buiten te sluiten en het Huis des Heren te betreden, daar rustig over de eeuwige dingen Gods na te denken? Deze heilige plaatsen bieden de gelegenheid die nergens anders beschikbaar is. Daar kan

iemand leren van en nadenken over de waardevolle dingen van het leven. Deze dingen omvatten ook onze verwantschap met de Godheid en onze eeuwige reis vanuit het leven in het voorbestaan, door dit leven naar een toekomstige staat, waar we elkaar zullen kennen en ons met elkaar zullen verenigen. We zullen ons ook verenigen met onze geliefden en onze voorouders die ons zijn voorgedaan, door wie wij ons lichaam, verstand en geest hebben geërfd.

Deze tempels verschillen zeer zeker van alle andere gebouwen. Het zijn instructiegebouwen. Het zijn plaatsen van verbonden en beloften. Wij knielen bij hun altaren voor God onze Schepper en krijgen de belofte van Zijn eeuwige zegeningen. In de heiligheid van deze omgeving staan wij in contact met Hem en denken na over Zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser, de Here Jezus Christus. Hij was de Plaatsvervanger voor een ieder van ons door zijn offer ten behoeve van ons. Hier zetten wij onze zelfzucht op zij en dienen hen die zichzelf niet kunnen dienen. Hier zijn wij tesamen verbonden in de heiligste van alle menselijke verwantschappen — als mannen en vrouwen, als kinderen en ouders, als gezinnen onder een verzegeling die de tijd niet kan vernietigen en de dood niet kan onderbreken.

Deze heilige gebouwen zijn zelfs gebouwd gedurende de donkere jaren dat de heiligen meedogenloos werden verdreven en vervolgd. Ze zijn gebouwd en verzorgd in tijden van armoede en voorspoed. Ze zijn het resultaat van het levend geloof van een steeds groeiende menigte die getuigt van een levende God, van de opgestane Heer, van profeten en goddelijke openbaringen, en van de vrede en zekerheid van eeuwige zegeningen die alleen gevonden worden in het Huis des Heren.

Een tempel ontwerpen

Op aanwijzing van het Eerste Presidium togen de architecten aan het werk om een waardevol ontwerp te maken.

„Ik kan me voor een HLD-architect geen opdracht indenken die eervoller is dan te werken aan een tempel voor onze hemelse Vader.”

Dat is de mening van Emil B. Fetzer, kerkarchitect en ontwerper van de tempels in Provo en Ogden. Broeder Fetzer selecteerde aanvankelijk de architecten voor het ontwerpen van de tempel in de stad Washington. Aanbevolen aan en aangenomen door het Eerste Presidium voor deze opdracht zijn Harold K. Beecher, Henry P. Fetzer, Fred L. Markham en Keith W. Wilcox.

Hoewel deze vier broeders nog nooit eerder samengewerkt hadden, aanvaardden zij de verantwoordelijkheid voor de bouw van de tempel en werden een goedwerkend team, aangezet door de geest van persoonlijke inspiraties, die geleidelijk aan samensmolten en zich ontwikkelden tot een geïnspireerd ontwerp.

Ingenomen met het functionele ontwerp van de tempels in Provo en Ogden, gaf het Eerste Presidium de ar-

chitecten de aanwijzing dat de tempel te Washington dezelfde nieuwe één-dienst-zalen moest te zien geven (verordeningruimten gerangschikt rondom de celestiale zaal); voorts deelde het mee dat het een mool, kenmerkend en duidelijk te onderscheiden gebouw moest zijn.

Broeder Markham werd benoemd tot voorzitter, en het werk nam een aanvang. Hun bijzondere geest werd duidelijk door twee procedures die allereerst werden ingesteld: de ontwerpbijeenkomsten werden begonnen met gebed, en er werd gestemd.

Elke onenigheid werd besproken totdat er volledige overeenstemming was bereikt. De mannen schetsten hun eigen ontwerp, die dan werden herzien en samen gevoegd tot een nieuw geheel. Iedereen had ervaring om met een idee te worstelen, het „in zijn gedachten uit de vorsen” en het zijn collega’s voor te leggen.

Na het leveren van commentaar en kritiek kwam er geleidelijk aan één ontwerp naar voren: een bouwerk

met meerdere torens, dat enigszins leek op de tempel te Salt Lake City. Het ontwerp, een zeshoekig gebouw met op elke hoek een toren, werd ten slotte uitgebreid tot dat het enigszins de vorm van een gestlepen diamant kreeg. Toen het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven dit ontwerp goedkeurden, kregen de architecten de bevestiging dat hun werk en gebeden iets hadden opgeleverd. Het gebouw is opgetrokken uit gewapend beton. Om licht van buiten in de tempel te laten binnendringen zonder het uiterlijk van kracht te verbreken dat wordt opgewekt door de diep geribbelde muren, zijn er „ramen” van licht-doorlatend marmer ontworpen. Die ramen geven van buitenaf de indruk van een stevige muur, maar veroorzaken binnen een rijke lichtschakering.

De ramen van de geslepen glas aan de oost- en westflank zijn buitengewoon mooi. Ze zijn vervaardigd van gekleurde stukken glas van ruim 2 1/2 cm dik, ingekerfd aan de randen om nog meer licht te breken.

De raampanelen zijn ruim 2 meter breed en lopen in één grote gloed van kleur en licht omhoog tot bovenaan de tempel. De kleuren laag bij de grond zijn rijk en vibrerend — rood en oranje — maar naarmate ze hoger komen laten ze helderder kleurtönen door: blauw, violet en ten slotte wit. Volgens broeder Henry Fetzer is de verandering in de kleuren symbolisch voor de reinheid en zuiverheid die in het leven van iemand komen als hij aardse besloomingen van zich afzet en zich met hemelse aangelegenheden gaat bezighouden.

Ook de kleuren van het interieur zijn verschillend. Muurpanelen in walnotenhout en vloerbekleding in diep blauw gaan allengs over in wit, geaccentueerd door goud. De celestiale zaal met zijn witte muren en wit plafond heeft vloerbekleding in abrikozen goudkleur. Het enige dat voor andere kleuren zorgt, zijn de planten. Nog een uniek kenmerk is het ontwerp van de hoofdingang en van

de schuifdeuren in de noordelijke tweede ingang. Acht bronzen sculpturen, vervaardigd door de HLD-beeldhouwer Franz Johansen, laten de Grote Beer zien en de poolster, de aarde, de planeten, de maan, de sterren, concentrische cirkels die de eeuwigheid voorstellen, de traditionele zonafbeelding op de tempels, en zeven concentrische vijfhoeken die de zeven bedelingen voorstellen. Die ontwerpen zijn symbolisch voor de schepping, de sterfelijheid en de graden van heerlijkheid.

De zonlicht weerspiegelende vijver ten zuiden van de tempel is 32 x 16 m en heeft dezelfde diamantvorm als de tempel. Water wordt ook gebruikt als landschapsaanzicht op het zuidelijk deel van het wandelterrein. De hoofdtorens aan beide zijden stellen traditiegetrouw het Melchizedekse en Aäronische Priesterschap voor. Om het gebouw voortdurend stijlvol te houden zijn de beide zijtorens ook nog ongelijk van hoogte. Die meter verschil geeft de tempel het aanzien van voortdurende beweging. De mening van broeder Fetzer is dat „door die uitgangsgedachte bij het ontwerp, wij de levende Kerk voorstellen — in beweging zijnde, dynamisch.”

Het werkterrein van de tempel in Washington omvat ook Puerto Rico en Montreal en zal veel bezoekers uit diverse landen verwelkomen. Daarom zal er een koptelefooninstallatie beschikbaar zijn voor ongeveer de helft van de aanwezigen in de verorderingsruimten. Op dit moment is het systeem ontworpen voor Spaans en Frans, maar uiteindelijk zullen er meer talen mee gemeoid zijn.

Eenvoud, stilte, waardigheid — dat zijn de gevoelens die de architecten wilden dat de tempel uitdrukt, in heel eerlijk vertellen ze ons hun eigen gevoelens over hun aandeel in de vormgeving van de tempel.

Voor broeder Wilcox is de tempel een visueel symbool van verlichting, het ene woord dat voor hem de totale geest van de Kerk omvat. „Als

ik erop terug zie,” zegt hij, „voel ik mij erg nederig, als ik bedenken dat wij een instrument zijn geweest in Gods handen door het onze bij te dragen tot de totstandkoming van de bouw van een van Zijn tempels.”

„De laatste vijentwintig jaar,” zegt broeder Markham, „heb ik mij beziggebouwd met tempelwerk, maar door aan dit gebouw te werken is mijn getuigenis aangaande tempelwerkzaamheden versterkt, in het bijzonder wat betreft het leren kennen van de betekenis van veel details waarmee rekening moet worden gehouden als je een ontwerp maakt voor een gebouw waarin tempelverordeningen worden voltrokken.”

Broeder Beecher zei: „Voor mij wordt hij iedere dag mooier. Broeder Henry Fetzer gaf als commentaar: „Toen ik in de tempel in Salt Lake City zat en daar genoot van de rijkdom aan decoraties en me verwonderde dat de pioniers in staat waren dat wondermooie gebouw op te trekken, dacht ik dat het minste wat wij konden doen was ons uiterste best te doen. In dit gebouw noden wij niet alleen levende mensen, maar ook de verheerlijkte geesten van de verscheidenen om getuige te zijn van het werk dat te hunner behoefte wordt verricht, de engelen des Heren en de Here zelf. Kan je zo'n gebouw dan wel mooi genoeg maken? *

De tempel van Kirtland

De tempel van Nauvoo

De tempel van St. George

De tempel van Logan

DE TEMPELS VAN DE KERK

VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Steeds wordt ons weer de vraag gesteld: „Wat is nu eigenlijk een tempel?”

Ons antwoord luidt dan: „Iedere tempel is gewijd als „een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.” (LV 88:119.) Het Evangelie van Jezus Christus leert dat alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden. En toch zijn honderden miljoenen mensen overleden zonder ooit gehoord te hebben van dat Evangelieplan. Er bestaat maar één heilsplan en daarom moeten er ongetwijfeld voorzieningen zijn getroffen waardoor die mensen ervan kunnen worden op de hoogte gebracht en het voorrecht hebben het aan te nemen of te verwerpen. Zo'n opzet bestaat en is gegeven in het beginsel van verlossing voor de doden . . .

In de tempels houden we ons bezig met . . . verordeningen voor de levenden, en door de levenden voor de doden. Alle verordeningen die worden verricht door het Priesterschap van de Allerhoogste zijn even eeuwig

als de liefde, even veelomvattend en duurzaam als het leven. Als er naar wordt geleefd kan de gehele mensheid, de levenden en de doden, binnengaan in het Koninkrijk Gods en daar voor eeuwig verblijven.

De eeuwigdurendheid van het huwelijksverbond is een heerlijke openbaring. Ze geeft degenen die hun hart verbonden weten door de gouden keten van de liefde en die zijn verzegeld door het gezag van het Heilige Priesterschap de zekerheid dat hun verbintenis eeuwig is.

— David O. McKay
(Improvement Era, maart 1956, pp. 141-142.)

„Al wat het Evangelie te bieden heeft kan in de tempel worden uitgevoerd. Dopen, verordeningen in het priesterschap, huwelijks-sluitingen en verzegelingen voor dit leven en de eeuwigheid voor de levenden en voor de doden, de endowment voor de levenden en voor de doden, evangelieonderricht, raadsvergaderingen met betrekking tot de bediening, en alles wat verder nog deel uitmaakt van het Evangelie, dat

alles wordt er verricht. In de tempel is het Evangelie vertegenwoordigd.”

— John A. Widtsoe
(„Looking Toward the Temple”
(Een blik in de tempel),
EN SIGN, januari 1972, p. 58.)

De tempel van Kirtland

De tempel van Kirtland wordt beschouwd als een goed voorbeeld van de vroegamerikaanse architectuur. Hij werd gebouwd toen de heiligen in grote armoede leefden om als „een grote begiftiging en zegen op hen te worden uitgestort.” (LV 105:12.)

De tempel had drie verdiepingen en de stenen buitenmuren waren bepleisterd. Heel wat gezinnen schonken hun porselein en glaswerk, dat werd fijngemalen en met de pleisterkalk vermengd, waardoor het uiterlijk schoon vergroot werd.

Terwijl ze met man en macht werkten en zo zuinig mogelijk leefden, bouwden de heiligen tussen 1833 en 27 maart 1836, de dag waarop hij werd ingewijd, een tempel van ruim 18 x 24 m. met een ruim 33 m hoge toren.

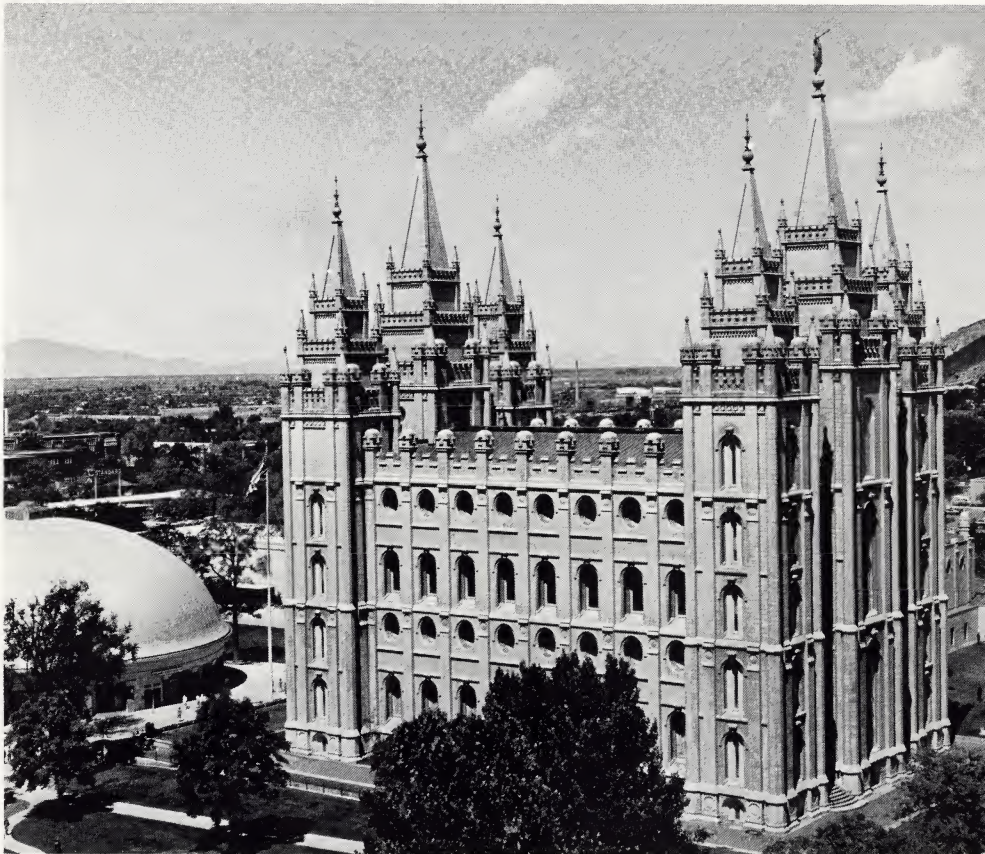
Op 3 april 1836 bezocht de Heiland

Op de foto's die speciaal voor dit nummer van De Ster zijn genomen, steken de zestien tempels van deze bedeling als vuurtorens omhoog.

De tempel van Manti

De tempel van Salt Lake City

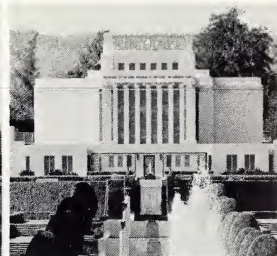
De tempel van Idaho Falls

De tempel van Alberta

De tempel van Arizona

De tempel op Hawaii

die plaats en aanvaardde de tempel als een huis ter ere van Zijn naam. Vervolgens kwamen Mozes, die de Kerk de sleutelmacht overdroeg van de vergadering van Israël, Elias, om zijn gezag te verlenen, en, ten slotte, Ella, ter vervulling van de voorspelling door Maleachi. (Zie LV 110.)

De tempel was twee jaar lang in gebruik als heilig gebouw. Toen de vervolgers een massale uittocht van heiligen uit Ohio veroorzaakten, werd de tempel door die vervolgers ontheiligd. Later is het gebouw gerestaureerd en thans in gebruik als kerkgebouw van de Gereorganiseerde Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De tempel van Nauvoo

„ . . . Ik gebied u wederom een huis ter ere van Mijn naam te bouwen, namelijk op deze plaats, opdat gij moogt bewijzen, dat gij getrouw zijt in alle dingen, die ik u ook gebiede, opdat ik u moge zegenen, en kronen met eer, onsterfelijkheid en het eeuwige leven. (LV 124:55.) Aldus sprak de Here bij monde van Joseph Smith in Nauvoo in de staat Illinois in het jaar 1841. Dat was nadat de heiligen noodgedwongen de tempel van Kirtland hadden moeten opgeven en niet in staat waren geweest op twee andere geheiligde gebieden in Jackson County en Far West in de staat Missouri te bouwen. Nu wilden ze een mooi gebouw doen verrijzen uit lichtgrijze zandsteen, dat slechts twee

maanden zou kunnen worden gebruikt. De Here wist dat die tijd maar zo kort zou zijn. Er stond Zijn vervolgd volk nog grote beproeving te wachten en het was nodig dat ze door endowment kracht zouden krijgen, wilden ze kunnen blijven leven om Zijn Koninkrijk op te bouwen.

Het endowment werk in de tempel nam een aanvang in december 1845 en aan het eind van die maand hadden meer dan duizend leden die zegeningen ontvangen. Op 7 februari 1846 werd de tempel gesloten en werd Nauvoo een verlaten stad toen de heiligen westwaarts vluchtten over de rivier de Mississippi. In november 1848 werd de tempel op de vier muren na door brand verwoest en in 1850 zorgde een tornado ervoor dat de muren tegen de grond gingen.

De tempel van Salt Lake City

Slechts vier dagen na de aankomst in de vallei van het Grote Zoutmeer van de eerste compagnie pioniers, prikte Brigham Young op juli 1847 zijn wandelstok in de woestijnbodem en zei: „Hier zullen we een tempel bouwen voor onze God.” De eerste spade werd in februari 1853 in de grond gestoken voor een bouwwerk waaraan veertig jaar arbeid en viermiljoen dollar zou worden besteed. Er was vastgesteld dat de tempel van het beste materiaal moest worden gebouwd. Daartoe werden met veel moeite blokken

grijs graniet, die werden uitgehouwen in een diep ravijn ruim dertig kilometer ten oosten van Salt Lake City, door spannen ossen vervoerd naar de bouwplaats. Acht ossen deden er drie tot vier dagen over om een enkel blok te transporteren.

In verband met het vele werk en de armoede van de pioniers kwam het project diverse malen stil te liggen. Tegen het jaar 1873 werd een aanvang gemaakt met het transporteren van de granieten steenblokken per trein naar een speciaal spoor op het tempelplein. Maar toen Brigham Young in 1877 overleed waren de muren van de tempel nog pas ruim 6 meter hoog. De twee presidenten die daarna kwamen, John Taylor en Wilford Woodruff, brachten het werk tot een einde en op 5 april 1898 werd er de laatste hand aan gelegd en werd de tempel opengesteld voor het publiek. Hij werd op 6 april 1898 ingewijd door president Wilford Woodruff. In totaal werden er 31 inwijdingsdiensten gehouden, de laatste op 24 april.

Deze tempel werd tot wat Brigham Young zei dat hij zou moeten zijn, namelijk: „Een trots monument van het geloof, de volharding en de ijver van de heiligen van God in de bergen in de negentiende eeuw.”

De tempel van St. George

In het zuidwesten van de staat Utah bevindt zich een strook vruchtbaar land van ongeveer 130 km, dat ge-

leggen is in een subtropisch klimaat. Vanwege het feit dat bekeerlingen vanuit de zuidelijke staten daar naartoe worden gezonden om katoen te gaan verbouwen, kreeg de streek bekendheid als „Utah's Dixie”.

In de stad St. George in dat gebied kondigde president Brigham Young in 1871 aan dat er een tempel zou worden gebouwd. Voor de fundering van de noordkant van het bouwwerk werd gebruik gemaakt van een natuurlijke rand van kalksteen. Doorsijpelend water veroorzaakte al gauw dat het werk aan de andere zijden moest worden onderbroken. De ingenieuze pioniers vervaardigden een heil-installatie door een oud kanon uit de Mexicaanse oorlog met lood te vullen en het te gebruiken om tonnen vulkanisch gesteente in de aarde te drijven om zo een hechte fundering voor de tempel te verkrijgen. Dat oude kanon neemt nu nog een ereplaats in op het terrein van de tempel.

Het gebouw werd opgetrokken uit ter plaatse aanwezige zandsteen en wit bepleisterd. Op 1 januari 1877 werd de benedenverdieping door Wilford Woodruff ingewijd zodat een begin kon worden gemaakt met het dopen voor de doden en de endowments. President Daniel H. Wells van het Eerste Presidium wijdde op 6 april 1877 het gehele gebouw in. Van 6 tot 8 april 1877 werd de 47e jaarlijkse conferentie van de Kerk in deze tempel gehouden.

De tempel van Logan

Ongeveer 133 km ten noorden van Salt Lake City ligt de stad Logan in de mooie Cache vallei. In 1859 werd Logan een mormoonse nederzetting en niet lang daarna wilden de eerste bewoners daar een tempel bouwen. In 1836 zei Wilford Woodruff tot de heiligen dat de dag zou komen dat ze „het voorrecht zouden hebben te torens te betreden van een prachtige tempel . . . ten ooste van ons, op een plateau aan de voet van de bergen.”

In mei 1877 wijdde Brigham Young

de bouwplaats aan de voet van de bergen. Deze tempel van vijf verdiepingen hoog is opgetrokken uit heel donkergrijze kristalachtige zandsteen en heeft aan de west- en oostkant torens die respectievelijk ruim 50 en bijna 52 meter hoog zijn. Bovendien geven de achthoekige 30 m hoge torens op alle hoeken van het bouwwerk de tempel een opvallend vestingachtig aanzien.

Er werden voor de bouw van deze tempel geen salariskosten gemaakt. De leden hebben getrouw bijgedragen in de vorm van vee, levensmiddelen en geld. De kinderen droegen middels een tempelfonds van de zondagsschool uit hun zakgeld bij.

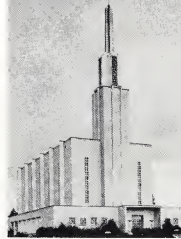
De tempel van Logan werd op 17 mei 1884 door president John Taylor ingewijd.

De tempel van Manti

Toen Brigham Young in augustus 1850 een bezoek bracht aan de heiligen in de centraal in Utah gelegen Sanpete vallei, kondigde hij aan dat er plannen waren voor de bouw van de tempel van Manti. Later zei hij van de bouwplaats: „Op deze plaats stond de engel Moroni en wijdde dit stuk land als bouwplaats voor de tempel . . .” Het was echter niet vóór 1877 dat de eerste spade in de grond werd gestoken voor deze zesde en laatste tempel die in de negentiende eeuw zou worden gebouwd.

De tempel staat op een stenen ondergrond; vandaar dat de graafwerkzaamheden en egalisering anderhalf jaar in beslag namen. Er werd elf jaar aan de tempel gebouwd. De bouwers kregen als beloning vee en levensmiddelen. Zo te pionieren in een ruig bijna niet te overwinnen land was een taak die minder moedige mensen of mensen met minder hoogstaande idealen gebroken zou hebben.

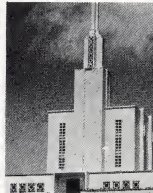
Net als de tempel van Logan werd ook dit bouwwerk ontworpen met aan de oost- en westzijde torens. De achthoekige torens aan de westkant hebben een spiraalvormig trappen-

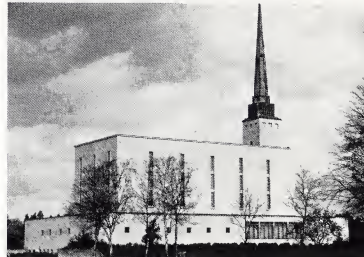
De Zwitserse tempel

De tempel van Los Angeles

De tempel in Nieuw Zeeland

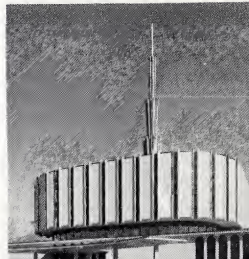

De tempel van Londen

De tempel van Oakland

De tempel van Ogden

huis van de kelder tot het dak, vijf verdiepingen hoog. Alle zijn open in het midden, zonder steunpilaren. De leuning en ballustraden zijn van walnotenhouwt die zich in een 27 1/2 meter lange symetrische spiraal loodrecht naar boven kronkelen. Er zijn maar weinig van zulke trappenhuizen. Op 21 mei 1888 werd de tempel ingewijd door ouderling Lorenzo Snow, toentertijd lid van de Raad der Twaalven.

De tempel op Hawaii

Niet ver van het dorp Laie op Oahu, een van de Hawaii-eilanden, staat de tempel van Hawaii. Deze tempel was de eerste van de drie die zonder toren zouden worden gebouwd. (De andere twee zijn die van Alberta en Arizona.) Er was op de Hawaii-eilanden vrijwel geen bouw materiaal en daarom werd besloten voor het hele gebouw vulkanische steen te gebruiken. Die vulkanische steen was onmiddellijk voorhanden en kon worden verpulverd om uitstekend beton van te maken, dat voor het gehele bouwwerk kon worden gebruikt. Het interieur werd afgewerkt door gul gebruik te maken van hardhout. De tempel heeft de vorm van een Grieks kruis en meet van oost naar west ruim 31 m en van noord naar zuid bijna 24 m. Het middengedeelte rijst op tot een hoogte van ruim vijftien m. Buiten op het gebouw zijn vier beeldhouwde versieringen aangebracht, die vier grote evangeliebedelingen uitbeelden. Op 27 november 1919 werd de tempel ingewijd door president Heber J. Grant.

De tempel van Alberta

Er kampeerden naast de Lees kreek in juni 1887 eenenveertig mannen vrouwen en kinderen in zeven wagens om de eerste mormoonse nederzetting in Canada te beginnen. Hun centrum werd de stad Cardston. „Dit land wordt toch eens de broodkorf voor de wereld“, kregen de geharde pioniers enkele jaren later te

horen van ouderling John Taylor van de Raad der Twaalven, „en in dit land zal een tempel worden opgericht om de Almachtige te aanbidden.“ De tempel van Alberta was de eerste die werd gebouwd en ingewijd buiten de Verenigde Staten en Hawaii. Er is aan gebouwd van 1913 tot 1923. De tempel is opgetrokken uit mooie witte steen die is uitgehouwen in de buurt van de Kootenai meren in de aangrenzende provincie Brits Columbia. Deze tempel met zijn achthoekige vorm rijst prachtig wit op uit de prairie van Alberta en is te zien vanaf alle toegangswegen tot Cardston. Het interieur van de tempel staat bekend om zijn prachtige houtwerk van eiken, ebben, esdoorn, magnolia, rozen, mahonie en diverse soorten walnoot. De tempel werd op 26 augustus 1923 door president Heber J. Grant ingewijd.

De tempel van Arizona

In 1878 legde een gezelschap pioniers het fundament voor een gemeente, wat nu Mesa is, in Arizona, 26 km van Phoenix. Jaren lang ondernamen men de lange en vermoeiende reis naar Utah voor het sluiten van een tempelhuwelijk. In 1919 werd er een actie op touw gezet voor de benodigde gelden in de ringen van Arizona, de Ring Juarez en de Californische en Mexicaanse zendingsgebieden om de bouw van een tempel in Mesa te kunnen bekostigen. Met de bouw werd in 1923 begonnen en op 23 oktober 1927 werd het gebouw ingewijd door president Heber J. Grant. Er wordt wel gezegd dat de tempel architectonisch een Amerikaanse versie is van de klassieke architectuur. Hij is gezet met verglaasde crèmekleurige tegels. Prachtige exterieurversieringen vertellen het verhaal van de vergadering van Israël vanuit de „vier hoeken“ der aarde. De tempel staat ten dienste van de heiligen in het zuidwesten van de Verenigde Staten, Mexico en Midden Amerika.

De tempel van Idaho Falls

In een schilderachtige omgeving niet ver van de rivier de Snake en met uitzicht op de watervallen, waarnaar de stad werd genoemd, staat de prachtige tempel van Idaho Falls. De grond voor de bouwplaats werd geschonken door de burgers van de stad Idaho Falls.

Met de bouw werd aangevangen in 1939 met een hecht bed van lavarots als ideale fundering. De buitenkant van het gebouw bestaat uit vormstenen die werden ontworpen om te schitteren in het zonlicht en om het licht van de schijnwerperslicht bij avond te reflecteren. De westkant wordt weerspiegelt in de Snake. Het middengedeelte van de tempel bestaat uit een massieve toren van ongeveer vijftig meter hoogte.

Deze tempel staat de duizenden kerkleden in de staten Idaho, Wyoming en Montana ten dienste. Een groot gedeelte van deze streek is oorspronkelijk gevestigd door heiligen der laatste dagen uit Utah. Hij werd op 23 september 1945 ingewijd door president George Albert Smith.

De Zwitserse tempel

Al in 1906 profeteerde president Joseph F. Smith in Bern in Zwitserland dat „de tijd zal komen . . . dat er tempels van God . . . zullen worden opgericht in de verschillende landen op aarde . . .”

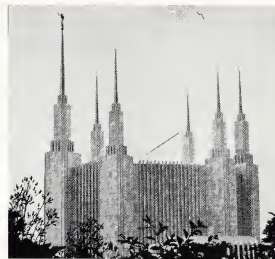
Bijna een halve eeuw later, op 22 juli 1952, kondigde president David O. McKay aan dat de eerste tempel in Europa in Zwitserland zou worden gebouwd.

Deze tempel staat op een stuk land van bijna drie hectaren in Zollikofen, een pitoresk plaatsje grenzend aan de stad Bern, en is kleiner dan de eerder gebouwde. Zijn toren met gouden spits steekt bijna 43 m de lucht in. Verder is het gebouw crème-grijs van kleur en heeft witte verticale pilaren.

Deze tempel werd op 11 september 1955 door president David O. McKay ingewijd en staat ten dienste aan een

De tempel van Provo

De tempel van Washington

continent met vele taalgebieden. De heiligen in Europa scheppen er bijzondere vreugde in vanwege zijn bereikbaarheid en omdat de diensten gehouden worden in de verschillende talen van de Europese heiligen.

De tempel van Los Angeles

„Over de kusten van de Stille Oceaan zal eens worden uitgekeken vanuit de tempel des Heren.” Dat schreven Brigham Young en Willard Richards in 1847 aan de heiligen in Californië. Vandaag de dag staat op een ruim 5 hectare groot terrein boven op een heuvel, dichtbij de Santa Monica Boulevard in West Wood Village, de grootste tempel die de Kerk in deze gebieding heeft gebouwd. Het gebouw heeft een afmeting van ruim 111 x 73 m, bestaat uit vier verdiepingen en bestaat bijna 2 hectare vloeroppervlak. De vergaderzaal op de derde verdieping, waar priesterschapsvergaderingen worden gehouden, meet ongeveer 24 x 82 m en is ruim 10 m hoog.

Het beeld van de engel Moroni bovenop deze tempel steekt ruim 78 m de lucht in. Het is ruim 4 1/2 m hoog en de bazuin in zijn handen is bijna 2 1/2 m lang.

Vóór de inwijding zijn ongeveer 662.000 mensen een kijkje komen nemen in de tempel en komen luisteren naar de geschiedenis van de Kerk en het doel van tempels. De tempel werd op 11 maart 1956

ingewijd door president David O. McKay.

De tempel in Nieuw Zeeland

Het Evangelie werd voor het eerst aan de Maori's van Nieuw Zeeland in 1881 in hun eigen taal gepredikt. Het bekeringswerk ging zo goed dat niet-Maori Nieuwzeelanders weleens ten onrechte dachten dat de Kerk een organisatie was voor alleen Maori's. Tegen 1887 waren 2.243 van de 2.573 kerkleden in Nieuw Zeeland Maori's. Vandaag de dag zijn er ongeveer 35.000 kerkleden op de twee eilanden van Nieuw Zeeland.

De plannen voor een tempel die ten dienste zou staan aan de kerkleden op de eilanden van de Stille Oceaan en Australië werden voor het eerst aangekondigd in 1955. Als bouwplaats werd uitgekozen een heuvelterrein in Tuhikaremea, 8 km van Hamilton. Het ontwerp en de afmetingen van het mooie witte gebouw zijn eender aan de tempels van Zwitserland en Londen. Er werden aannemers uit Amerika op bouwzending geroepen om deze tempel te doen verrijzen en zij leidden jonge werkende zendelingen op die waren geroepen uit Nieuw Zeeland en de Stille Zuidzee. President David O. McKay wijdde op 20 april 1958 de tempel in.

De tempel van Londen

Zeven jaar na de oprichting van de Kerk in 1830 werd het Evangelie ge-

predikt in Engeland. Vele duizenden Britse bekeerlingen kwamen de geleerden versterken van de voortworstende nieuwe Kerk in Amerika.

Later werden ze aangemoedigd de Kerk in hun eigen land op te bouwen en nu bloeien er in Groot Brittannië zeven zendingen en veertien ringen. Na de tweede wereldoorlog werd op ongeveer 40 km van Londen in Newchapel in Surrey een landgoed aangekocht als bouwplaats voor een tempel. In 1955 werd begonnen met de bouw. Dit moderne bouwwerk van gewapend beton en staal, en bekleed met witte cementsteen werd ingewijd op 7 september 1958 door president David O. McKay.

De tempel van Oakland

„Een grote witte tempel des Heren zal deze heuvels opluisteren, een heerlijke banier onder de heidenen.” Zo luide de profetie van president George Albert Smith toen hij in 1924 als lid van de Raad der Twaalven uitkeek over de heuvels van de East Bay bij San Francisco.

De bouwplaats die hij in een visioen zag werd in 1942 aangekocht. Met de bouw van de schitterende tempel van Oakland met zijn vijf torens, van waaruit men een schitterend uitzicht heeft over de gehele baai en de Stille Oceaan, werd begonnen in mei 1962. Het gebouw is van top tot teen bekleed met wit graniet. De middelste toren is ruim 51 m hoog, de vier kleinere elk 29 m.

Die vier torens hebben gaten die afgedekt zijn met blauw glasmozaïek en bladgoud. 's Avonds worden ze van binnenuit verlicht en laten dan gebroken lichtbundels door. Er zijn buitenop de noord- en zuidzijde twee gebeeldhouwde panelen, het ene de Heiland in Palestina voorstellend, het andere Zijn verschijning aan de Nefieten in Amerika.

De tempel werd ingewijd op 17 november 1964 door president David O. McKay. Het was de vijfde en laatste tempel die hij inwijdde.

De tempels van Ogden en Provo

Toen uit een onderzoek in 1952 bleek dat 52 procent van al het verordeningswerk van de Kerk werd verricht in drie van haar tempels (Salt Lake City, Logan en Manti), werd besloten dat nog twee tempels in de dichtbevolkte gebieden van Utah de andere drie in hoge mate zou ontlasten.

Aldus werd het Tabernakelplein in Ogden uitgekozen als tempelbouwplaats voor dat gebied, wat ongeveer 135.000 kerkleden ten dienste zou staan. De andere bouwplaats was gelegen in Provo op een terrein ten noordoosten van de Brigham Young Universiteit, nabij het begin van de Rock Canon, op loopafstand van de BYU.

Het ontwerp van deze twee heilige bouwwerken heeft geresulteerd in bakens van indrukwekkende en dramatische schoonheid. Beide zijn gebouwd volgens hetzelfde ontwerp voor het interieur, maar het exterieur, hoewel gelijk van vorm en constructie van glanzende witte vormstenen, is verschillend. De stenen van de tempel van Provo hebben een bloemmotief als hoofdtoon, dat wordt voortgezet in zijn bijna 55 m hoge toren. De stenen van de tempel van Ogden zien er uit als een fluit, onderbroken door een decoratief metalen raamwerk. Het effect van de fluit wordt heel duidelijk herhaald in de toren. Mooie goudkleurige ramen zijn kenmerkend in beide tempels.

Ze zijn groter dan die in Europa maar niet zo groots als die van Oakland en Californië, hebben vier verdiepingen waarvan een onder het grondniveau en drie erboven. De tempel van Ogden werd ingewijd op 18 januari 1972, de tempel van Provo op 9 februari 1972, beide door president Joseph Fielding Smith.

De tempel van Washington

Deze „juweel onder de tempels” zoals president David O. McKay hem noemde toen hij zijn goedkeuring verleende aan de bouw ervan, is de zeventiende door de Kerk gebouwde tempel. Het is van zeven verdiepingen met zes torens, een moderne afspiegeling van de gotische tempel van Salt Lake City, die over de hele wereld bekend staat als het symbool van de Kerk. Deze tempel is de eerste die is bekleed met marmor. Het bladgouden beeld van de engel Moroni op de hoogste toren is 5 1/2 m hoog, weegt 2 ton en torent bijna 88 meter boven de grond uit.

Gelegen op een ruim 23 hectare groot terrein op een van de hoogste heuvels in Montgomery County in de staat Maryland in een van de buitenwijken van de stad Washington, kan de tempel van alle kanten worden gezien vanaf de omliggende autosnelwegen. Hij is een derde groter dan de tempel van Salt Lake City. De eerste spade werd in de grond gestoken op 7 december 1967 en het eigenlijke werk aan de bouwplaats nam een aanvang op 28 mei 1971. De inwijding heeft eind vorig jaar plaatsgehad.

Deze tempel staat de leden in de Verenigde Staten ten dienste die oostelijke van de rivier de Mississippi wonen, alsmede de heiligen uit Oost Canada en Puerto Rico. *

Jan Weening op zending

Ik ben erg blij op zending te zijn en voor de Here te werken. Gisteren spraken we hier in Heidelberg met een man die met een van de grootste computers van Duitsland omgaat. Hij deed met die computer een proef. Hij onderwierp een aantal hoofdstukken uit het Boek van Mormon aan waarschijnlijkheidsproeven, alsook delen van de bijbel. Antwoord: Boek van Mormon geen fouten, bijbel vele. Volgens hem is het Boek van Mormon waar. Hij kan er geen fouten in ontdekken. — Het evangelie is werkelijk „wonderbaar”, het is de weg naar onze hemelse Vader terug. Op zending heb ik vele „wonderbare” ervaringen opgedaan, waardoor mijn getuigenis dan ook is versterkt: Christus leeft, het evangelie is waar. Op mijn zending heb ik persoonlijk met president Harold B. Lee en met president Spencer W. Kimball gesproken, profeten, onze leiders. Ik ben dankbaar dat de Here zelf onze leiders leidt. Ik ben dankbaar op zending te zijn.

Veel hartelijke groeten!

Jan Weening

MORMOONS DAGBOEK

De dingen die men dagelijks beleeft door het Evangelie na te leven en de Here lief te hebben, zijn geschreven in het hart van elke heilige der laatste dagen. In dit artikel vertellen wij een paar van de vele getuigenissen die ons zijn meegedeeld door heiligen overal ter wereld, over de vreugde van tempelwerk. Tempelwerk heeft gezinnen en families ge-

zegend, gebeden verhoord, het begrip van de evangeliebeginselen vergroot, en de harten gevuld met vrede en blijdschap.

De International Magazines zou graag uw bijdrage ontvangen; deze moet een geloof bevorderende strekking hebben. Stuur ze naar de heer Chardon, Kerkelijk Vertaalbureau, Postbus 13042, Utrecht.

Mijn ouders namen ons mee naar de tempel

VAN BRENDA BLOXHAM

„U weet dat onze wijk veel aandacht schenkt aan de eeuwige vereniging van het gezin. Wilt u een paar lessen volgen waar over de tempel zal worden gesproken?” Deze woorden waren voor mijn familie het begin van een nieuw leven.

De basis was gelegd door onze huisonderwijzer, een liefhebbende buurman die er onvermoeibaar aan heeft gewerkt mijn familie bekend te maken met het Evangelie. Daarna kwamen de bisschop en zijn raadgevers op een dag om met mijn vader te praten. „Wilt u deze cursus bezoeken?” vroegen ze.

Er was een minuut stilte. Toen zei hij rustig: „Ja, dat wil ik wel.”

Zelfs als kind voelde ik de boosheid, pijn en verbittering als mijn ouders twistten. Dikwijls huilde ik mijzelf in slaap omdat ik wist dat het bij ons niet zo was als het behoorde te zijn.

Ik zag het verschil met de gezinnen van mijn vriendinnen, waar de gezinnen verenigd waren in het Evangelie. Mijn familie was verdeeld. Moeder was actief, vader niet. Er werd geredetwist en er vielen bittere

woorden over het besteden van zoveel tijd voor de Kerk. We waren bang, omdat we niet wisten hoe het zou zijn als we uit de Kerk thuis kwamen — een koude stilte met onuitgesproken woorden, of een sarcastisch fronzen van de wenkbrauwen dat het gehele onderwerp afwees.

Toen de bisschop echter zijn vraag had gesteld en mijn vader ja had gezegd, werd het Evangelie langzaam een deel van ons leven. Het drong door, op bijna onnaspeurlijke wijze. Er werd minder getwist — de tussenpozen werden groter. Dat er een dag of zelfs twee of drie dagen, niet getwist werd door mijn ouders was niet ongewoon, maar toen we zagen dat de dagen zich uitbreidden tot weken, voelden we de liefde.

Hoe dikwijls hadden we verlangend gepleit: „Ik zing vanavond in het Jeugdwerk. Wilt u ook komen luisteren?” of alleen: „Wilt u vanavond met ons meegaan naar de Kerk?” Vroeger was het antwoord altijd nee geweest, behalve wanneer een van

ons werd gedoopt of gezegend. En toen, op een avond, wisten we dat we het niet meer hoefden te vragen.

De opwinding, de haast en het jachten om ons gereed te maken voor de Kerk, die eerste avond dat wij als een volledig gezin bij elkaar zouden zitten, was heerlijk. Natuurlijk waren de gevoelens gemengd. Hoe zouden de leden van de wijk reageren? Zou vader worden geaccepteerd? Het was niet nodig ons zorgen te maken; de leden begrepen het.

Onze familie begreep de verantwoordelijkheid om te leven zoals ons was geleerd, speciaal nu wij een doel hadden waar wij naartoe konden werken. Als er ondoordacht scherpe woorden werden gesproken, beantwoordden we ze met liefdevolle, kalme en oprechte woorden. Enthousiasme maakte plaats voor onverschilligheid. We vonden het opwindend elkaar te helpen. Moeder en vader hoefden ons niet meer drie of vier keer om iets te vragen; klusjes werden snel gedaan en goed. Liefde en het verlangen om te helpen overwon de vroegere verbittering, trots en voortdurende ruzies onder ons.

Wat was de oorzaak van het verschil? Zo veel gingen. Misschien was het de verwezenlijking van lang gekoesterde dromen die in vervulling gingen. Toen het familiegebed en de gezinsavonden een deel van ons leven werden, leerden we elkaar kennen en liefhebben. Onze levenswijze deed ons getuigenis groeien-getuigenissen van het familiegebed, het lezen van de Schriften, de gezinsavonden, het bezoeken van de kerkvergaderingen. Ons belangrijkste getuigenis was aangaande het beginsel van bekering. En we wisten ook dat God leefde. Na een poos, en met dit

getuigenis, en de verzekering dat we waardig waren, waren we gereed om naar de tempel van God te gaan, en voor tijd en alle eeuwigheid als gezin te worden verzegeld.

De avond ervoor was vervuld van blijdschap, opwinding en verlangen. Zou het echt gebeuren? We vulden onze tijd met de allerlaatste voorbereidingen — haren krullen en onze tempelkieren verzorgen. Moeder had voor de meisjes dezelfde jurkjes gemaakt — er waren zes kinderen van 14 jaar tot 14 maanden.

De volgende morgen stond vader om 4 uur op, melkte de koeien, gaf ze voer, en deed al de nodige dingen zodat we om half zes konden vertrekken.

We stonden bij de tempeldeuren, ik had een brok in mijn keel. Een ogenblik aarzelden we — toen gingen we naar binnen. We brachten verscheidene uren in de speelkamer voor de kinderen door; toen kwam er iemand

die ons naar de verzegelkamer bracht. Mamma en pappa waren er met stralende gezichten, gekleed in hun tempelkieren. We knielden rond het altaar, hielden elkaars handen vast. Een tempelwerker hield de kleine vast zodat ook zij was opgenomen in de familiekring.

Daarna werden de woorden gesproken die ons als een gezin voor tijd en alle eeuwigheid verenigden.

Ik weet dat mijn ouders van me houden, omdat zij mij voor tijd en alle eeuwigheid aan zich hebben laten verzegelen. Hoe anders dan door liefde kan men verdriet lenigen? De herinnering aan die pijnlijke jaren is vaag, maar de vreugde op de gezichten van mijn ouders toen wij de tempel uitliepen staat voor altijd gegrift in mijn geheugen en in dat van mijn vijf zusjes en mijn broer.

Brenda Bloxham, secretaresse van de Ensign, is zondagsschoollerares in de 21ste wijk van de Emigration Ring te Salt Lake City.

den. Ik vulde ook de benodigde gezinslijsten in voor het werk voor mijn moeder.

Na de laatste instructies van mijn bisschop en ringpresident ging ik naar de tempel. Wat een heerlijke zegen in dat huis te mogen zijn! Mijn ogen, oren en hart gingen wijd open om de leringen ervan in mij op te nemen. Ik voelde de waarachtigheid van elk verbond dat ik sloot met mijn gehele wezen. Ik voelde dat ik vlak voor de Here stond elke keer dat ik een verbond met Hem sloot. De invloed van de Here was zo groot dat ik geen verlangen had de tempel te verlaten na de dienst. Het werd me duidelijk dat ik wel in de wereld was maar niet van de wereld.

Vier weken later ging ik voor mijn moeder naar de tempel. Dit was, nog een heerlijker belevenis. Ik voelde de aanwezigheid van mijn moeder tijdens de dienst, en toen de huwelijksverzegeling voor mijn ouders werd voltrokken, voelde ik heel sterk hun aanwezigheid bij het altaar. De invloed van de Heilige Geest was zo sterk in de kamer, dat ik in tranen uitbarstte toen ik aan mijn ouders werd verzegeld. Ik beleefde werkelijk de hereniging met ze. Vanaf die dag heb ik hun aanwezigheid zo sterk gevoeld dat het schijnt alsof ze niet echt zijn heegegaan.

De tempel is inderdaad een huis des gebeds en een huis van hoger onderrecht over de dingen van de Geest. Elke keer dat ik een probleem heb, ga ik naar de tempel en zoek daar het juiste antwoord. Als ik de tempel binnenga, voel ik dat ik daar op bezoek ben bij mijn Hemelse Vader, daarom moet ik me concentreren op hetgeen ik tot Hem spreek, en ik moet goed luisteren naar datgene wat Hij persoonlijk tegen mij zegt. Ik houd van de tempels en ik waardeer ze voor de zegeningen die ze mij hebben gebracht. Er is geen plek op aarde waar ik liever zou willen zijn.

Zuster Sipuao J. Matuauto werkt als vertaalster op het Kerkelijk Vertaalbureau en zingt in het tabernakelkoor.

Die heerlijke momenten

VAN SIPUAO MATUAUTO

Mijn besluit om het Huis des Heren te betreden, verbaasde mij zelf, daar ik geen verlangen had dit heiligdom binnen te gaan totdat ik zou trouwen. Er gebeurde echter iets heel belangrijks: mijn moeder stierf voordat ze naar de tempel kon gaan om haar endowments te ontvangen en aan mijn vader kon worden verzegeld.

Terwijl ik op een avond alleen was in mijn kamer en studeerde, herhaalde een zachte stem telkens weer: „Het tempelwerk moet nu voor je moeder worden gedaan.” Eerst probeerde ik de woorden te negeren, maar ze kwamen telkens terug, steeds luider en luider.

Eindelijk hield ik op met studeren en dacht ernstig na over de boodschap van deze zachte stem. Ik voelde me

waardig de tempel binnen te gaan, was echter bang dat ik daarna niet trouw zou blijven aan de verbonden. Deze angst bracht mij ertoe de Here om leiding te vragen.

Op mijn knieën huilde ik, niet van verdriet, maar vanwege de lieflijkeheid van de Geest die tot mij doordrong toen ik bad. De angst verdween; geloof en moed kwamen er voor in de plaats. Zodra ik uit mijn geknieelde houding opstond, werd mij ingefluisterd dat ik mijn bisschop moest bellen.

Daar de richtlijnen van de Kerk aangebevelen dat ongehuwde jongedames de tempel niet betreden voordat ze op zending gaan of huwen, moest ik verscheidene weken op toestemming wachten. Ik bracht de tijd door met mijzelf geestelijk voor te berei-

Ze herinnerden zich vaders raad

GELOOF

De kleine blokhut in Winter Quarters was nog niet helemaal gereed, maar Orson Spencer en zijn zes kinderen gingen er toch in. Ze wilden graag ingericht zijn voordat vader naar Engeland zou vertrekken. Hij was door Brigham Young geroepen om daar een krant uit te geven voor de Kerk.

Vader had aan Ellen, die pas 14 was geworden, en aan Aurelia die 12 was, verteld dat zij nu „moedertjes” moesten zijn voor de vier jongere kinderen. De jongste, Lucy, was pas drie jaar. Hun moeder was, kort nadat het gezin Nauvoo had verlaten, gestorven, dus bracht hun vader ze over de Missouri rivier en haastte zich toen om de hut te bouwen voor hij vertrok.

Hij kocht acht koeien, zodat ze voldoende melk konden drinken en genoeg konden verkopen. Ze bezaten ook een paard, dat kon worden verkocht om voedsel te kopen.

Twee meisjes waren pas hersteld van een ziekte toen vader laat in de herfst afscheid van ze nam. De vrienden in de nabijgelegen hutten hadden beloofd dat ze de kinderen zouden helpen als dat nodig was.

De winter duurde lang, was koud en eenzaam. In de kleine gemeenschap stierven veel mensen. Onder hen bevonden zich vele vrienden van de kinderen van Spencer.

Aurelia schreef in haar dagboek: „We zijn tamelijk goed door het eerste gedeelte van de winter gekomen, maar het was een ongewoon koude winter. Ons paard en al onze koeien op één na waren dood gegaan. Daardoor hadden we geen melk of boter. Onze voorraad was ook bijna op, zodat we in het voorjaar en de zomer daarna maar heel weinig te eten hadden. Een tijdje hadden we niets anders dan mais-

meel dat we met water aanmaakten en op een kookplaat bakten. Vele avonden ben ik zonder eten naar bed gegaan, ik wachtte dan tot ik genoeg honger had om ons armzalig voedsel te eten.”

Op een dag, laat in de herfst van 1847, bezocht president Brigham Young de blokhut die uit één kamer bestond. Deze zag er netjes uit en de kinderen waren schoon. Toen vader ongeveer een jaar wegwas, begonnen de heiligen voorbereidingen te treffen voor hun trek naar het westen in de volgende lente.

De kinderen vertelden aan president Young dat hun vader ze dikwijls schreef en ze zei wat ze moesten aantrekken, hoe ze hun haar moesten kammen, wat ze moesten doen als ze ziek werden, en hoe ze voor elkaar konden zorgen. Ze haalden de laatste brief te voorschijn die ze hadden ontvangen. Nadat president Young hem had gelezen, zei hij dat hij iets belangrijks te vertellen had waar ze erover moesten nadenken. Hij vroeg: Wat zouden jullie ervan zeggen als je vader nog een jaar in Engeland bleef? We hebben hem daar nodig.”

De kinderen keken elkaar aan en wachtten toen tot dat Ellen zou spreken, die de oudste was. „Als dat het beste is”, zei Ellen rustig, „vinden we het goed, want we willen doen wat het beste is.”

Alle anderen kinderen waren het er mee eens. Ze herinnerden zich dat vader eens had geschreven: „Hoewel Hij toelaat dat wij sterven, moeten we in Hem vertrouwen, dan zal alles goed zijn.”

Ze hadden geloof in hun vader, in zijn raad, en in hun Vader in de hemel. Dus begonnen de kinderen in het voorjaar van 1848 zich vast besloten en met dankbare harten gereed te maken voor hun tocht met de heiligen naar het westen. *

Onze zendingsvriendjes

Ieder lid een zending

Een goede buur

Op een dag speelde Ramsey van zeven bij zijn vriendje. Er klopten twee zendelingen op de deur en de familie van zijn vriendje vroeg of ze binnen wilden komen voor een gesprek. Ramsey was zo opgewonden over hetgeen de twee zendelingen zeiden, dat hij ze vroeg of ze naar zijn huis wilden gaan en ook met zijn ouders wilden praten. Ook Ramsey's familie kwam onder de indruk van de boodschap der zendelingen en vroeg of ze weer terug wilden komen om ze meer over het Evangelie van Jezus Christus te vertellen. Weldra werden de ouders van Ramsey en zijn twee oudste broers gedoopt en lid van de Kerk. De volgende verjaardag was voor Ramsey de gelukkigste van alle. Hij was nu oud genoeg om te worden gedoopt! (Zending in Ohio — West Virginia)

Woorden van wijsheid

Het gezicht van A-Pui was bont en blauw en gezwollen. Hij miste drie tanden en had een verband om zijn kin. Vier dagen voor vastenzondag was hij van zijn fiets gevallen. Maar in de vergadering stond hij op en gaf zijn getuigenis dat hij wist dat God leeft en gebeden verhoort. Die dag waren velen ontroerd door zijn wonderlijke geest. Ook voordat A-Pui lid was van de Kerk hielp hij de zendelingen in Hong Kong altijd graag. Zijn oudere broer en twee oudere zusters zijn eerst gedoopt, daarna is A-Pui lid geworden. Nu hebben A-Pui en zijn broer en zusters de taak op zich geno-

men hun ouders te helpen om meer over het evangelie te leren, zodat ook zij leden kunnen worden van de Kerk. De zendelingen in Hong Kong zijn er zeker van dat ze succes zullen hebben!

Zoiets moois

Op een dag ging Julie Ann Christensen van 12 op bezoek bij haar vriendje Lori Bontempo die kortgeleden aan de overkant van de straat was komen wonen. Het gezin Bontempo zat rond de keukentafel en besprak verschillende godsdiensten, dus vertelde Julie ze over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Toen iedereen begon haar vragen te stellen over de leer van de Kerk, zegde Julie de Artikelen des Geloofs op en vertelde over elk artikel iets. Iedereen was verbaasd dat zo'n jong meisje zoveel wist.

Later gaf Julie ze een Boek van Mormon en vertelde dat de zendingen graag wilden komen om ze meer over de Kerk te vertellen. Op 9 Februari 1974 zijn Paul, Carol, Lori, David en hun vader en moeder gedoopt.

„Er straalde zoiets moois van Julie toen ze ons over de Kerk vertelde”, zei mijnheer Bontempo. „Ze heeft werkelijk een bijzondere geest in zich.”

Vreemden aan de deur

Op de avond van 26 oktober 1973 voelden twee zendingen in Kanazawa, Japan, en ongewone geest van warmte en vrede in zich terwijl ze van huis tot huis gingen. Ze liepen een kleine tuin in en drukten op de zoemer van het van huis Aburantani.

Twee kinderen, Yuka en Takatsu, openden de schuifdeur. Ze waren verbaasd daar twee grote jongemannen te zien. Takatsu rende terug naar de eetkamer. „Er zijn vreemden aan de deur”, riep hij.

Zijn oudere zusje, Yuka, zei rustig: „Ik geloof dat het Amerikanen zijn”.

De moeder van de kinderen ging naar de deur. De zendingen legden uit dat zij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vertegenwoordigden en vroegen of ze haar familie erover konden vertellen. Ze sprak met haar man en de zendingen werden uitgenodigd om terug te komen.

Yuka en Takatsu hielpen hun familie graag om zich gereed te maken voor de doop.

Eindelijk brak de heerlijke avond aan dat ze gedoopt zouden wor-

den. De donkere ogen van Takatsu straalden van blijdschap toen hij naar zijn moeder, vader en zuster keek. Nu telt hij de dagen dat hij oud genoeg is om ook te worden gedoopt!

En kind van het Jeugdwerk als zendelinge

Ik heet Leeih Siu-Ling, en ik ben een heiligen der laatste dagenmeisje en woon in Hong Kong. Hoewel ik nog maar vijf maanden lid ben van de Kerk, begrijp ik hoe belangrijk het Evangelie is en ik wil dit geluk ook aan mijn vriendjes op school geven.

Ik besloot een van mijn vriendinnen mee te nemen naar de Kerk. Ik vroeg haar of ze met mij naar het Jeugdwerk wilde gaan. Ze zei: „Ik ga naar de Boeddhistische school, daarom kan ik niet met jou meegaan naar je kerk.”

Ik vertelde haar dat ze welkom zou zijn ook al was ze geen lid van de Kerk; ze besloot dat ze mee zou gaan. Ze vond het gezellig en prettig in het huis van onze Hemelse Vader, en ze zei dat ze door het Jeugdwerk nu verlangde alle geboden van onze Vader in de hemel te onderhouden.

Ik probeerde haar ook over het Evangelie te vertellen en haar geloof werd steeds sterker. Toen vroeg ze of ze de gesprekken van de zendingen kon horen.

Nu gaan zij en ik samen naar de kerkvergaderingen!

Raad eens!

Ik heet Philip Crook, en ik ben negen jaar. Ik ben de oudste van

vier kinderen. De anderen zijn Ricky 7, en mijn zusjes Janene van 5 en Kristene van 3.

Bijna drie jaar geleden zijn we naar Washington verhuisd, zodat mijn vader naar de universiteit kon gaan om zijn graad te halen. Een van mijn vriendinnetjes vroeg of ik met haar mee wilde gaan naar het Jeugdwerk. Thuis zeiden ze dat het goed was en nadat ik verscheidene keren met haar mee was geweest, gaf de presidente van het Jeugdwerk mij een Boek van Mormon. Op het Jeugdwerk heb ik leren bidden en ik mocht van mijn ouders een zegen over het voedsel vragen als we gingen eten.

De eerste keer dat ik in een programma meedeed was op een avondmaalsvergadering. Mijn hele familie is meegegaan om mij te horen. Na de vergadering keek mijn vader naar mijn moeder en zei: „Raad eens! De zendingen willen ons meer vertellen over hun Kerk. We moesten ze maar laten komen omdat iedereen zo aardig is geweest voor Philip en ons.”

De zendingen kwamen iedere week, en elke keer als ze weg waren, zaten mijn vader en moeder op de trap voor het huis en praatten met elkaar tot lang nadat het donker was geworden.

Twee maanden later wilde moeder lid worden van de Kerk, vader was echter nog niet zo ver want hij kon zijn pijp niet opgeven. Het duurde echter niet lang en toen zijn ze gedoopt.

We doen nu veel samen als gezin en dikwijls hoor ik thuis zeggen:

„Ik weet niet wat we ooit zonder Kerk deden.”

Als we nu problemen hebben, weten we dat onze Hemelse Vader ons zal helpen ze te begrijpen en op te lossen. *

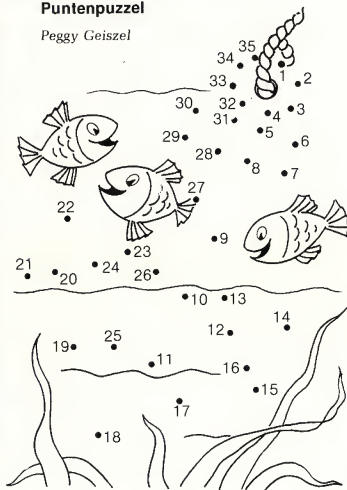
Voor de grap

Ik geloof dat ik zeeziek word.

Puntenpuzzel

Peggy Geiszel

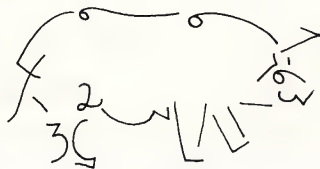

Kan je Susie helpen twee wanten te vinden die bij elkaar horen?

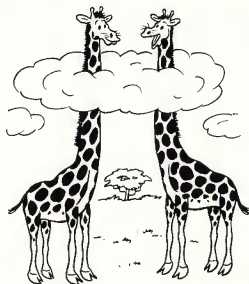
Varkens puzzel

VAN VIOLET M. ROBERTS

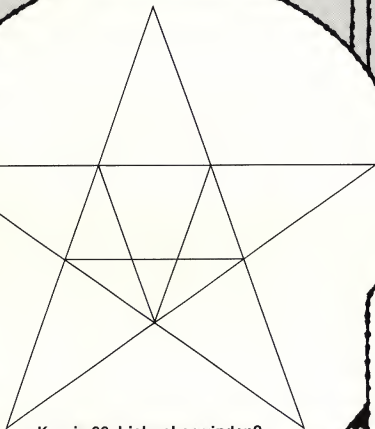
Dit varken is getekent met achttien cijfers (een tot en met zeven). Als je ze bij elkaar optelt krijg je het totaal van 71. Probeer nu alle achttien cijfers te vinden, zodat ze opgeteld 71 zijn.

Het lijkt me dat Molly haar huis schoonmaakt.

Bewolkt vandaag

Kun je 22 driehoeken vinden?

Richard Latta

Kijk, we zijn niet de enigen die verdwaald zijn.

Wat vader doet is altijd goed

NAAR HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Er woonden eens ergens diep in het binnenland van Denemarken een boer en zijn vrouw. Hun boerenhuisje was volledig met mos bedekt en hoog aan de gevel bevond zich een ooievaars-nest. De muren waren scheef gezakt, de ramen waren maar klein en slechts één kon er worden geopend. Een oven voor het bakken van brood stak uit een van de muren naar voren. Buiten was en vijftertje dat omzoodd werd door een heg van vlierstruiken en wilgebomen en waarin een eend en enige jonge eendjes zwommen, en op het erf liep een oude hond die naar iedereen blafte, die voorbijkwam.

Zij bezaten niet veel, maar zij hadden een paard dat langs de kant van de weg graasde omdat zij er geen wei voor hadden. Soms reed de boer op zijn paard naar de stad en soms leende zijn buurman het. De boer geloofde dat dit tot zijn voordeel kon strek-

ken, want de mensen op het platteland geloofden dat uit de ene dienst de ander waard is. Maar eens op een dag dacht de boer dat hij er goed aan zou doen als hij het paard voor iets nuttigers verhandelde, alhoewel hij niet wist voor wat.

„Dat zal je gauw genoeg merken,” zei zijn vrouw. „Vandaag is het marktdag in de stad. Waarom ga je er niet op je paard naar toe, da kan je het daar voor iets anders verhandelen.

Wat je ook doet, ik ben er zeker van dat het goed zal zijn.” Zij knoopte zijn das in een dubbele strik zodat hij er beter uit zou zien. Toen wreef zij zijn hoed op met de palm van haar hand, gaf hem een afscheidskus, en weg reed hij op het paard, dat zou worden verkocht of verhandeld, wat hij ook maar zou beslissen.

De zon scheen, het was warm en er was geen plekje schaduw op de weg. De stoffige weg was druk met mensen die naar de markt gingen. Sommigen hadden karren, anderen waren te paard, maar velen liepen. Terwijl hij voortreed zag de boer een man met een koe.

Het was een van de mooiste koelen die hij ooit gezien had.

„Ik wil wedden dat die koe een hoop goede melk geeft,” zei hij in

zichzelf. Toen riep hij naar de man: „U daar met die koe, kan ik even met u praten?” En toen de man zich omdraaide, vervolgde de boer: „Ik weet dat een paard meer waard is dan een koe, maar een koe zou me meer te pas komen. Zullen we ruilen?”

„Waarom niet?” zei de man.

Nu had de boer gedaan wat hij wilde doen, daarom had hij om moeten keren en met zijn nieuwe koe naar huis moeten gaan. Maar omdat hij naar de markt had willen gaan, besloot hij toch te gaan.

Hij en zijn koe liepen flink door en al spoedig haalde hij een man in met een geit. Wat was dat een mooi beest. Ik zou graag zo'n geit hebben, dacht de boer. Als het koud is in de winter, kan ik hem binnenhalen. Bovendien heb ik niet genoeg grasland voor een koe, maar wel voor een geit. Hoe meer hij naar de geit keek, hoe meer de boer er zin in kreeg.

„Voel je er wat voor uw geit voor mijn koe te ruilen?“ vroeg hij ten slotte. En de koop werd gesloten. Hij was nog niet veel verder gegaan met zijn geit, toen hij een man zag die op een grote steen zat te rusten. Hij had een goede reden hiervoor want hij hield een heel grote gans vast.

„Wat een prachtige vette gans!“ riep de boer terwijl hij zijn hoed afnam. „Wat zou die mooi passen bij onze vijver en dan kon moeder hem voeden met onze aardappelschillen. Zij heeft dikwijls gezegd dat wij een gans moesten hebben, dacht hij bij zichzelf, en nu zal dit gebeuren! Ik wil mijn geit voor uw gans ruilen en nog dank-u-wel zeggen op de koop toe,“ zei hij tot de man.

„Een geit voor mijn gans!“ riep de vreemdeling uit. „Die koop is gesloten, maar dat dank-u-wel kun je wel houden, want ik wil de prijs ook niet op de spits drijven.

De boer nam de gans onder zijn arm en wandelde verder. Mensen en dieren liepen doorelkaar toen hij dichterbij de markt kwam.

De poortwachter van de stad had zijn kip op zijn aardappelveld vastgebonden, zodat zij niet angstig zou worden en in alle verwarring weg zou lopen. Haar staart had net zulke mooie veren als die van een haan.

„Tok, tok, tok,“ kakeelde ze en knipoogde naar de boer.

„Die hen is een prachtige vogel,“ zei de boer, „Ik wou dat ze van mij was.“ Een hen kan altijd wel een graantje van de grond meepikken en haar voedsel bijelkaar schrapen, dacht hij bij zichzelf. Dan kan ze eieren voor ons leggen. Ik denk dat ik zal proberen een handeltje te maken.

Dat was een zaak van een ogen-

blik. Nadat de boer zijn gans voor de witte kip van de poortwachter had geruild, kwam hij tot de ontdekking dat hij dorst en honger had.

Toen hij de herberg binnenging, botste hij tegen een van de knechten, die een zak op zijn schouder droeg.

„Wat heb je in die zak?“ vroeg de boer.

„Rotte appelsen,“ antwoordde de knecht. „Ik breng ze naar het varkenshok.“

Een hele zak vol, wat een verspilling! dacht de boer. Ik wou dat moeder dat zag. Hij herinnerde zich dat hun oude appel-

boom het vorig jaar slechts een appel had opgeleverd. Moeder had hem op het buffet gelegd en hem daar laten liggen totdat hij helemaal was verdroogd en niet groter dan een noot. Eens op een dag had zij tegen hem gezegd: „Ik voel me al rijk alleen door er naar te kijken.“ Hij begon er over te denken hoe gelukkig zij zou zijn als zij een zak vol appels had en daarom vroeg hij de knecht er om.

„Wat geef je mij er voor terug?“ vroeg de knecht.

„Mijn kip,“ antwoordde de boer. Hij was nog niet uitgesproken of hij had al een zak met rotte ap-

pelen in zijn armen in plaats van zijn kip.

De herberg was vol met slagers, boeren, kooplieden, paardenkopers en zelfs een paar rijke Engelsen. De boer ging zitten en zonder er bij na te denken zette hij zijn zak appelen op de kachel en al spoedig begonnen ze te pruttelen en te sissen.

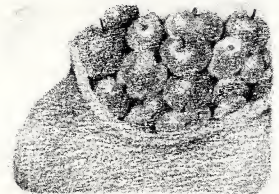
„Wat is dat?” vroeg een van de rijke Engelsen terwijl hij naar de zak op de kachel wees.

De boer vertelde hem hoe hij zijn paard voor een koe had verhandeld, zijn koe voor een geit, zijn geit voor een gans, zijn gans voor een kip en ten slotte zijn kip voor een zak rotte appelen.

„Je vrouw zal wel kwaad zijn als je thuiskomt,” spotte de Engelsman. „Nee,” zei de boer zeer beslist. „Zij zal mij een kus geven en zeggen wat vader doet is altijd goed.”

„Ik wil om een vat goud en een zak zilver wedden dat ze dat niet zal doen,” zeiden de Engelsen tegelijkertijd.

„Het vat goud is voldoende en, als ik verlies, zal ik een vat met rotte appels voor u vullen en u

krijgt mij en moeder op de koop toe,” verklaarde de boer.

Dus huurden de Engelsen paard en wagen van de waard en allen gingen op weg naar het huis van de boer. Toen zij aankwamen gingen zij regelrecht naar de deur waar een blaffende hond en de vrouw van de boer naar buiten kwamen om hen te begroeten.

„Goeden avond, moeder,” zei de boer.

„Ik ben blij dat je veilig terug bent,” antwoordde zij.

„Welnu, ik verhandelde het paard voor een koe,” zei de boer.

„Handel is een zaak voor mannen,” zei ze en sloeg haar armen om hem heen. „Nu zullen we melk, boter en kaas hebben.”

„Maar ik verhandelde de koe voor een geit.”

„Hoe verstandig van je,” zei ze blij. „Wij hebben net genoeg gras voor een geit, en de geitemelk zal heerlijk smaken bij ons avondeten. Ik kan sokken breien en een nachthemd van de wol van de geit. Wat een wijze en bedachtzame man ben je!”

„Toen heb ik de geit voor een vette gans geruild,” vertelde de boer haar.

„O, mijn goede echtgenoot, krijgen we werkelijk een vette gans op St. Maartensavond in november?” vroeg ze. „Je denkt altijd aan dingen waarmee je me een plezier kunt doen.”

„Ik verruilde de gans voor een kip,” zei de boer trots want het begon nu tot hem door te dringen hoe goed hij het had gedaan.

„Dat was een goede ruil,” zei zijn vrouw. „Kippen leggen eieren en van eieren komen kuikentjes. Spoedig zullen we een hok vol kippen hebben en dat is iets waar ik altijd naar heb verlangd.

„Maar ik verruilde de kip voor een hele zak rotte appelen.” „Nu

moet ik je zoenen, mijn goede echtgenoot!” zei zijn vrouw, „want toen je weg was besloot ik een lekkere maaltijd te maken. Ik wilde een omelet met bieslook maken, maar ik had geen bieslook. Onze buurvrouw had wel wat maar zij wilde mij niets lenen. Zij zei dat ik er zelfs nog geen rotte appel voor terug zou kunnen geven, omdat er niets in onze tuin groeide. Nu kan ik heel veel rotte appels met haar verhandelen. Je hebt de beste koop gesloten die je had kunnen doen. De Engelsen hielden hun buik vast van het lachen. „Van kwaad tot erger en zij beseffen het niet eens. Altijd gelukkig, altijd tevreden. Het is het geld waard om dergelijke mensen te zien,” zeiden ze en gaven het vat vol gouden munten aan de boer.

Ja, het levert zijn geld op als een vrouw toegeeft dat haar echtgenoot verstandig is. En nu weet je het „wat vader doet is altijd goed!”

„Ik hield reeds van haar ...”

VAN BO G. WENNERLUND
Raadgever Zendingpresidium
Zweedse zending

Hoewel ik in 1949 ben gedoopt, was mijn vrouw pas vier jaar later zover. Toen de Zwitserse tempel in 1955 is ingewijd, bestond ons gezin uit zeven mensen, en het zag er naar uit dat de reis boven onze begroting ging. Maud en ik knielden en we vroegen de Here of Hij de weg voor ons wilde openen. Ongeveer een maand later riep mijn werkgever mij bij hem en vertelde mij dat hij zeer tevreden was over mijn werk en mij een behoorlijke loonsverhoging wilde geven. Die zomer zijn wij voor de eerste keer naar het Huis des Heren geweest.

Ik zal de vreugde en blijdschap, en het besluit het Evangelie na te leven, dat mij geheel vervulde na dat eerste bezoek aan de tempel, nimmer vergeten. Ik verkreeg kennis en inzicht met betrekking tot mijn eeuwige bestemming waar ik voorheen nooit van heb gedroomd. Het hoogtepunt was de verzegeling van ons gezin voor tijd en alle eeuwigheid.

Over het altaar keek ik mijn vrouw aan en zag tranen van geluk over haar wangen rollen. Ik hield reeds van haar, maar nooit zoveel als op dat moment. Zij, een dochter van God, was de moeder van mijn kinderen! Het scheen alsof ik dit tot op dat moment niet had begrepen. Na die tijd hadden onze gebeden meer betekenis voor ons, we hielden meer dan ooit te voren van de Here, en we dienden Hem met liefde.

We gaan geregeld naar de tempel want we houden van het werk en van de geest die daar is. Elke keer dat wij daar zijn, worden we herinnerd aan de verbonden die we hebben gesloten en dit is voor ons het sterkste motief om het Evangelie na te leven.

„Ik begon te begrijpen ...”

VAN CHRISTIANE LEBON

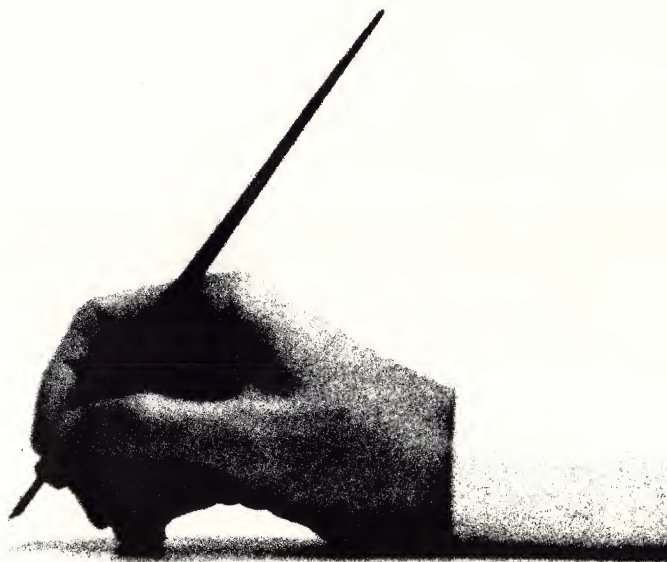
Elke keer dat ik naar de tempel ga ontvang ik meer kracht om de problemen van elke dag onder ogen te zien. Bovendien onderga ik in de tempel de hoogste graad van eerbied, heiligheid, gehoorzaamheid, orde, eerbied voor de gezagdragers, en broederlijke liefde.

In de tempel begon ik op een dag volledig te begrijpen wat het ware vrouwzijn is, en dat vrouwen in geen enkel opzicht minder zijn dan mannen. Ze hebben een andere roeping een zeer belangrijke en heilige roe-

ping, en ze hebben geen reden om mannen te benijden.

Heilanden op de berg Zion zijn heeft voor mij een bijzondere betekenis. Het werk voor de doden dat in de tempel wordt gedaan is de zuiverste vorm van liefde en opoffering die ik kan bedenken.

Christiane Lebon is de coördinatrice van het Kerke-
lijk Vertaalbureau in Parijs, Frankrijk. *

BLOEMEN

VAN MARIA SCHILLING

Lorraine, een smalle strook land, is lang een twistpunt geweest tussen Duitsland en Frankrijk. In deze tijd, nu de afstanden steeds kleiner worden, is het maar een kleine stip op de kaart. Niettemin heeft het land een rijke geschiedenis, dat bedekt is met graven en monumenten. Er worden liederen gezongen over de daden die daar zijn verricht; het bloed van ontelbare soldaten heeft de aarde doorweekt.

De hoofdstad van de provincie is Metz. Deze stad dateert uit de Romeinse tijd, toen het het sterkste fort in Europa was. Het is een stad waarvan elke steen spreekt. De rivier de Moezel die uit het westen komt splitst zich plotseling en omarmt een groot gedeelte van de stad. Ontelbare bruggen en kaden geven de stad een speciale charme.

Naar het oosten, even voordat de twee armen van de rivier weer samenvloeden, is een eiland — „de begraafplaats”. Daar vindt men dicht bij elkaar de opslagplaatsen die vol graan zijn ingeval van oorlog of nood, een kruitmagazijn en een munitiefabriek. Aan het eind van het eiland zijn drie begraafplaatsen die het eiland zijn naam geven — de stadsbegraafplaats, de Joodse begraafplaats en de militaire begraafplaats. Helemaal aan het eind van het eiland staat een reusachtig houten kruis, dat boven deze vreemde combinatie van brood voor de levenden, wapens om te vernietigen en de graven van Joden, Christenen en soldaten uitsteekt. De eerste wereldoorlog was voorbij. Lorraine, dat sinds

1847 Duits was geweest, was nu plotseling weer Frans. De wegwijzers waren anders, maar verder ging het leven weer zijn normale gang. Het liep tegen 1 november, — Allerheiligen, de dag waarop de graven van de doden worden versierd. De dag ervoor gingen we naar de begraafplaatsen om de graven van familieleden en vrienden te versieren. Op de militairebegraafplaats zagen we naast de oude, goed verzorgde graven, lange rijen nieuwe graven — de graven van soldaten die in de militaire ziekenhuizen gedurende de laatste maanden van de oorlog waren gestorven. Op elk graf stond een klein houten kruis, en er waren enkele dennetakken neergelegd. Er waren echter geen bloemen, geen kransen. Daar Duitsland de oorlog had verloren was het praktisch onmogelijk voor de families van de doden de graven te versieren of bloemen te sturen.

Maar toen op Allerheiligen de bezoekers van de begraafplaatsen naar binnen stroomden, vonden ze op elk nieuw graf een vers afgesneden bloem. Onze moeder had alle bloeiende asters en chrysanten in haar tuin afgesneden en ze 's morgens vroeg naar de begraafplaats gebracht. Een kleinigheid? Misschien. Maar zelfs een vonk geeft licht, en de kleinste liefdedaad vindt haar echo ergens in de wereld. Ik ben ervan overtuigd dat twintig jaar later, toen moeder op bijna dezelfde dag twee kleinzoons verloor in de tweede wereldoorlog, er ergens in Rusland een moeder met meegevoel naar hun graven keek.

*

BIJZONDERE VERHALEN UIT HET LEVEN VAN ONZE APOSTELEN *

MATTHEW COWLEY

Korte levensbeschrijving

Broeder Cowley werd als zoon van Matthias F. Cowley en Abbie Hyde op 2 augustus 1897 te Preston in de staat Idaho geboren. Toen hij nog maar net zeventien jaar oud was werd hij op een zending in Nieuw-Zeeland geroepen.

Hij promoveerde in de rechten aan de George Washington universiteit. Broeder Cowley werd in 1938 geroepen om over de zending in Nieuw-Zeeland te presideren.

Toen hij nog in Washington D. C. studeerde, ging hij op 13 juli 1922 naar huis om in de tempel in Salt Lake City te huwen met Elva Eleanor Taylor. President George Albert

Smith, toen lid van de Raad der Twaalven, voltrok hun huwelijk.

Broeder Cowley werd op 5 oktober 1945 steun verleend als lid van de Raad der Twaalven toen de Kerk in plechtige vergadering op zijn halfjaarlijkse vergadering bijeenkwam. President George Albert Smith werd tijdens deze conferentie als president van de Kerk steun verleend en zijn eerste roep voor het aanstellen van een apostel ging naar deze jongeman die hij had geleid en liefgeschied sedert zijn eerste kinderjaren. Broeder Cowley werd op 11 oktober 1945 door president Smith tot apostel-de vijftenzestigste in deze bedeling-geordend. Ongeveer een jaar later werd er een nieuwe functie, die tot de verantwoordelijkheid van de Algemene Autoriteiten behoorde, gecreëerd en broeder Cowley werd benoemd om de functie van president over de eilanden in de Stille

Zuidzee te vervullen. In deze nieuwe taak werd hij belast met de leiding over de zaken van de Kerk in de vele zendingen van de Stille Zuidzee. Tijdens de uitoefening van deze taak bleef zijn hoofdzetel in Salt Lake City, maar gedurende de drie volgende jaren reisde hij bijna voortdurend in de eilanden van deze zee. Het gehele Polynesische volk had nu de gelegenheid om door hem te worden gezegend, een gelegenheid die de Maori's al hadden gehad in de jaren dat hij als zendingeling en als president bij hen vertoefde.

Hij bezat de gave van talen en was in staat de taal van de inheemse bevolking te spreken, zodat deze hem tijdens al zijn reizen konden verstaan. Behalve zijn reizen over de eilanden, bezocht hij ook de zendingen in het Verre Oosten en in Australië. Hij bezocht de Filippijnen, Japan en China, en hij stelde China

* (Uit: Leon R. Hartshorn, Samengesteld door *Exceptional Stories from the Lives of our Apostles*. [Salt Lake City, Deseret Book Company, 1973, met toestemming van de auteur.])

opnieuw open voor het prediken van het Evangelie. Na ongeveer drie jaar werd hij van deze taak ontheven en vanaf dit tijdstip tot aan zijn dood, reisde hij op zeer intensieve wijze met de overige Algemene Autoriteiten en bezocht hij de ringen en zendingen van de Kerk.

Ten tijde van zijn overlijden op 13 december 1953 was hij een van de meest geziene mannen van zijn tijd geworden. Weinig mensen zijn ooit zo geliefd en gerespecteerd. Hij beïnvloedde het leven van allen die hem kenden.

„Zeventien jaar oud”

Ik herinner mij nog dat, toen ik nog maar een jongen was, ik alleen was en gedurende drie maanden geen metgezel had omdat ik de taal niet sprak. Elke morgen om zes uur ging ik het bos in en daar studeerde, vastte en bad ik elf uur lang. Na elf tot twaalf weken geheel alleen te zijn geweest, zonder een zendeling om mij aan te moedigen, had ik uiteindelijk de moed het woord tot een groep van de plaatselijke bevolking te richten en hun het Evangelie in hun eigen taal te prediken. Ik gebruikte woorden die ik nog nooit had gezien of gehoord en er was een gloed in mijn borst zoals ik dat nog nooit tevoren of daarna in mijn leven heb gevoeld. De macht van God sprak via mij, een jongen van zeventien jaar oud.

„Mijn familieleden lagen op de knieën”

Ik voel de behoefte u te vertellen, broeders en zusters, dat ik zo dikwijls heb gebeden en zo veel gedurende de afgelopen maanden dat ik mijzelf er bijna op betrapte midden op straat op de knieën te gaan om te bidden. De eenheid van het mormoonse gezin is gegrondvest op het gebed in gezinsverband. Het heilige der heiligen van de Kerk bevindt zich niet in deze tabernakel of in de tem-

pel, maar in uw huis. Dat is de plaats waar u de verlossende krachten van het Evangelie beproeft. Wat had ik een achtung voor mijn vader toen ik nog op school was of toen ik op de eilanden mijn zendingswerk verrichtte. Gedurende acht maanden was ik erg ziek. Ik had steenpuisten, een zonnesteek, lintwormen en kreeg een schop van een paard in mijn onderbuik, het ene was nog niet voorbij of het andere kwam al weer. Als ik 's-morgens wakker werd, dacht ik bij mijzelf: „Nu zijn allen bij mij thuis, mijn vader, moeder, broers en zusters, neergeknield en zenden hun gebeden voor mijn welzijn op”. En wanneer het donker werd en de nacht viel, wist ik dat meer dan 12.000 kilometer ver weg, de leden van het gezin waartoe ik behoorde, hun gebeden opzonden en dat mijn naam hierin werd genoemd. Dat betekende iets voor mij. Ik dank God dat de eenheid van ons huis — het huis van mijn vader — nooit werd verbroken. Zelfs nadat ik getrouwd was en ik mijn vaders huis bezocht, zei hij: „Kom hier steeds terug, ik ben nog altijd de patriarch van dit gezin en je hebt recht op mijn zegen,” en dan bad hij. Hij stortte zijn ziel tegenover God uit en door zijn gebed predikte hij mij het Evangelie.

„De inheemsen leven dicht bij God”

Hij [Matthew Cowley] moet min of meer voorbereid zijn geweest op zijn komende roeping als apostel . . . Hadden zijn vrienden op de eilanden hem deze taak niet voorspeld? Een bijzonder voorval dat hij zich moet hebben herinnerd, gebeurde in Nieuw Zeeland toen de heiligen van de zending tijdens een herdenkingsdienst voor broeder Rufus K. Hardy bijeen waren. Een van de lokale sprekers betreunde het ernstige verlies dat was ontstaan door het heengaan van broeder Hardy uit de presidentiële Raad van de Kerk, toen hij plotseling met spreken ophield, naar president Cowley keek en zei:

„Wacht eens even. Wij behoeven ons nergens zorgen over te maken. Wanneer president Cowley naar huis terugkeert, zal hij de eerste open plaats in de Raad der Twaalven innemen en zullen wij nog steeds een vertegenwoordiger onder de autoriteiten van de Kerk hebben.”

Tumuaki Cowley wist dat dit niet zo maar een lukrake opmerking was. Maar al te vaak was hij getuige geweest van het feit dat de inspiratie des Heren over deze mensen kwam. „Deze inheemsen leven dicht bij God. Zij bezitten een of andere macht. Ik geloof dat dit komt omdat zij wonderen als een natuurlijke gang van zaken beschouwen. Zij twijfelen nooit ergens aan,” zei hij van hen.

„Kijk in dezelfde richting”

Onlangs bezocht ik een van de woningen in een van onze ringen, waar een man te bed lag. De enige delen van zijn lichaam, die hij kon bewegen waren zijn ogen en zijn tong. Hij kon spreken en zien maar dat was dan ook alles; hij kon noch zijn armen noch zijn benen bewegen. De woning was kraakhelder, evenals zijn beddegoed en hijzelf.

Misschien was er geen leven in zijn hand, maar zijn metgezellin hield deze hand vast in een greep zo sterk als het leven zelf. De handdruk, broeders en zusters, heeft zijn betekenis! En als u van elkander gescheiden bent en u voelt dan de geestelijke handdruk niet sterker dan de werkelijke handdruk, zoek elkaar dan zo spoedig mogelijk op. Ware liefde is niet het elkaar in de ogen kijken op een van die „ouderwetse geliefden bankjes”.

Dat is geen ware liefde. Ware liefde is de liefde die in uw hart komt en zin aan het leven geeft als u opstaat van het altaar en beiden in dezelfde richting kijkt tot in de eeuwigheid. Dat is de ware liefde wanneer beiden in dezelfde richting kijken.

Wanneer de Maori over zijn vrouw spreekt, zegt hij: „Taku hoa wahine.”

Dit betekent: „Mijn metgezellin vrouw.” Wanneer de vrouw over haar metgezel spreekt zegt zij: „Taku hoa tane”. Mijn metgezel echtgenoot.” Ik vind dat beter dan alleen maar te zeggen: „Mijn vrouw” of „Mijn echtgenoot”. „Mijn metgezellin vrouw,” „Mijn metgezel echtgenoot!” Kameradschap betekent de zelfde richting in gaan, rechtstreeks naar de eeuwigheid.

„Zou dat niet geweldig zijn”

Hij [God] is een geweldige compagnon; Hij is geweldig. Wat zou ik graag een compagnon zoals Hij in levende lijve willen hebben. Wat zou ik graag zaken willen doen met iemand zoals Hij. Ik zou graag willen dat mijn compagnon naar mij toe kwam en zou zeggen: „Hier, ik geef al het geld om de zaak te beginnen. Ik zal in alle zegeningen voorzien. En jij drijft de zaak. Vergeet mij niet. Van de winst, kun je negentig procent houden en aan Mij geef je tien procent. Je gebruikt je negentig procent zoals je zelf wilt, en ik steek mijn tien procent weer direct in de zaak.” Zou dat niet iets geweldige zijn? Dat is nu precies de compagnon die wij in de Kerk hebben. Wij houden de negentig procent en gebruiken die zoals wij willen, soms zelfs tot onze ondergang. Wij geven Hem de tien procent en er staat een tempel; er staat een tabernakel. Hij steekt het direkt weer in de zaak, in Zijn zaak. God wil deze Kerk financieren, als u aan de beginselen van het Evangelie wilt gehoorzamen. *

Mijn geschiedenis

DOOR FABIO CLAVIJO

Dit is een ware geschiedenis — de geschiedenis van hoe Clavijo zich bekeerde tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Fabio is een inwoner van Colombia, Zuid Amerika, en was een van de eersten die lid werd van de Kerk in dat land. Onlangs beëindigde hij een zending van twee jaar in Colombia en nu bezoekt hij de BYU.

Daar ik in een land woonde waar de meeste mensen verlangen de staatskerk te dienen, werd ik in een godsdienstige omgeving grootgebracht. Vanaf mijn jonge jaren koesterde ik de wens priester te worden, en ik probeerde mijn ouders op alle mogelijke manieren te overtuigen dat ik priester moest worden.

Ik was de derde jongen van een gezin van vijf, en het is hier in de meeste gezinnen de gewoonte om de oudste zoon aan de kerk te wijden. Mijn oudste broer was zeven jaar in een rooms katholiek seminarium geweest, maar hij verliet het om te gaan trouwen. Wegens de teleurstelling die mijn oudste broer mijn ouders veroorzaakt had, was het niet gemakkelijk ze ertoe te doen besluiten mij naar het seminarium te laten gaan, maar ten slotte overtuigde ik hen. Ik beloofde mijn vader dat ik hem niet zou teleurstellen en in 1963 ging ik met groot verlangen naar het seminarium om een toegewijde priester te worden.

Op een dag ging ik een brief naar

Duitsland op de post doen, en op het postkantoor zag ik een mooie kaart op een van de toonbanken liggen; dit trok mijn aandacht omdat er een tempel op stond. Ik las de kaart niet maar stak hem in mijn zak toen ik wegging. Twee of drie dagen later, toen ik mijn pak naar de stomerij wilde brengen, voelde ik in mijn zakken of er nog iets in zat dat ik eruit moest halen, en toen vond ik de kaart in een van de zakken. Ik besloot de kaart te houden, omdat hij aantrekkelijk was, en ik las hem helemaal. Nadat ik hem gelezen had, zei ik in mijzelf: „Die mensen moeten gek zijn om die dingen te geloven.”

Het onderschrift luidde: HLD Tem-

pel te Los Angeles er er stonden twee adressen op, een in Zuid Amerika en een in de Verenigde Staten van Amerika. Ik had wel eens gelezen dat HLD hetzelfde is als Mormon, dus ik zei in mijzelf: „Ik zal het niet verder onderzoeken — het zijn die polygamen met vijf of zes vrouwen.”

De volgende dag besloot ik naar de Andes-zending te schrijven, omdat ik onder de indruk was van het geloofsartikel betreffende het Boek van Mormon. Ik wilde wel eens wat meer van dat boek weten. Ik stuurde de brief weg en ging terug naar het seminarium, waar ik al gauw de hele geschiedenis vergat.

Op een dag kwam mijn zuster me opzoeken en ze gaf me een brief en een pakje uit Peru. Ik opende het en het Boek van Mormon kwam te voorschijn. In de brief stond dat er op dat moment geen zendelingen in Colombia waren, maar als ik meer wilde weten, zouden de zendelingen me een bezoek brengen zodra daartoe de gelegenheid was. De brief bevatte een aansporing om het Boek van Mormon te lezen. Toen mijn zuster vragen stelde over de brief, vertelde ik haar dat het een brief van een vriend was en ik sloeg het boek niet open vóór zij vertrokken was.

Ik weet niet waarom, maar ik begon het boek te lezen. Ik las het zelfs in mijn studietijd en dan bedekte ik het met mijn Bijbel. In vier dagen had ik al bijna de helft van het boek gelezen.

In juli bracht mijn zuster me weer een bezoek en zei dat er enige Amerikanen aan de deur geweest waren en naar mij hadden gevraagd. Ik verwonderde mij, daar ik geen enkele Amerikaan kende en het boek vergeten was. Maar, ik vroeg mijn zuster of ze, als ze terug mochten komen, mijn telefoonnummer aan ze wilde geven. Enkele dagen later belden ze me op. Het was 2 uur 's middags. Ze zeiden dat ze Mormonse zendelingen waren en met me wilden praten. Ik vertelde ze dat ik in een seminarium was en dat het

moelijk was ze te ontvangen. Maar ze hielden vol en we maakten een afspraak voor de volgende dag. Ik verzocht ze te zeggen dat ze vrienden waren, geen zendelingen, als ze me kwamen opzoeken. Dit deden ze, en zodoende konden ze met me praten. Na het eerste gesprek was ik onder de indruk, maar ik zei tegen hen: „Ik zal nooit van kerk veranderen, want ik weet dat mijn kerk waar is en ik wil priester worden.” De zendelingen spoorden mij aan het Boek van Mormon te lezen en te bidden. Ik was bepaald bang om te bidden. In die tijd geloofde ik dat mijn kerk de ware was en ik verlangde oprecht priester te worden.

Ik weet niet waarom, maar ik ging het Boek van Mormon verder lezen. Tegen de tijd dat de zendelingen mij drie of vier dagen later weer kwamen bezoeken, was ik het boek van Moroni aan het lezen. Zij gaven me de tweede les en ik was erg onder de indruk.

Op een middag sloop ik het seminarium uit en ging naar de HLD-vergadering. Er waren maar weinig leden aanwezig, maar ik waardeerde de toespraken.

De bezoeken van de zendelingen gingen door en ik was nu al aan de vijfde les toe. De zendelingen vroegen me of ik gedoopt wilde worden, maar ik antwoordde: „Ik wilde alleen maar wat meer over de Mormonen weten.” Zij waren enigszins teleurgesteld, geloof ik, maar zij spoorden me opnieuw aan te bidden en het Boek van Mormon te blijven lezen. Ze maakten geen nieuwe afspraak; ik zei dat ik ze op zou bellen als ik meer wilde weten, en ik zei weer dat ik een priester van mijn kerk wilde worden.

De volgende morgen werd ik wakker met het besef dat ik een getuigenis had gekregen! Onmiddellijk belde ik de zendelingen op en maakte een afspraak met hen. Tijdens het zesde gesprek vertelde ik ze dat ik minderjarig was en dat mijn ouders verwachtten dat ik priester zou zijn. Ik wist dat het moeilijk zou zijn om schriftelijke toestemming van mijn vader te verkrijgen. Ik gaf de

zendelingen het adres van het kantoor van mijn vader. Toen ze mijn vader gingen bezoeken, dacht hij dat ze hem voor de gek hielden toen ze zeiden dat ze me gingen dopen. Toen besefte hij dat ze in ernst spraken en hij werd vreselijk kwaad. Hij zei dat het hem niet kon schelen of ik een Mormon werd, maar als ik Mormon werd hoefde ik niet meer thuis te komen.

Op 6 september 1967 werd ik in een erg koud zwembad gedoopt.

Mijn vader heeft me vergeven, maar hij was het er niet mee eens dat ik naar de HLD Kerk ging.

Twee weken nadat ik gedoopt was, werd ik geroepen om gemeentesecretaris te worden. Het was een hele taak voor een jongen van vijftien. Ik was ruim drie jaar lang secretaris, ik stelde zelfs het verslag van mijn eigen lidmaatschap op. Ik was een van de eerste leden van de HLD-Kerk in Colombia.

Een jaar later stierven mijn vader en moeder. Het was moeilijk het middelbaar onderwijs voort te zetten, daar ik vaak honger had en geen geld had om de noodzakelijke dingen te kopen. Mijn bloedverwanten waren rijk, maar zij wilden me niets geven omdat ik een Mormon was. Kort na mijn eindexamen ging ik naar de Verenigde Staten van Amerika en bezocht Ricks College in Rexburg in Idaho, waar ik een beurs voor had gekregen.

Ik had het voorrecht op een missie naar mijn eigen land geroepen te worden, en toen ik naar Colombia terugkeerde waren er 5000 leden. Ik werkte er twee jaar. Ik leerde mijn eigen volk lief te hebben en ik kreeg veel goede vrienden. Ik werd in augustus 1973 van mijn zending ontslagen.

Op het ogenblik bezoek ik de Brigham Young Universiteit. Ik heb een getuigenis, en ik ben werkelijk overtuigd dat deze Kerk waar is en dat Joseph Smith een ware profeet Gods is.

*

Voor degenen die wachten

*Zegeningen en inspiratie belonen het speurwerk
van de genealogie*

DOOR HOYT PALMER

Er is één kant van de genealogie die een grotere geestelijke beloning geeft dan iets anders in dit leven. Dit is wanneer geloof, bidden en vasten de rechtstreekse en duidelijke hulp teweegbrengen van degenen die achter de sluier wachten op het volbrengen van de verordeningen tot zaligheid voor hen.

Zij zijn heden even echt en levend in hun sfeer aan de andere kant van het graf, als toen zij op de aarde wandelden in hun sterfelijk lichaam. En zij weten waar en wanneer zij zijn geboren, leefden en stierven, wie hun ouders waren en al hun familieleden.

De kronieken van de genealogie van de heiligen der laatste dagen staan vol verslagen van de hulp die deze mensen geven aan hun tegenwoordige afstammelingen die trachten hen te helpen.

Gertrude Todd, die veel ervaring heeft op het gebied van genealogie, heeft jarenlang tevergeefs gezocht naar gegevens van de familieleden van Abraham Todd, de grootvader van haar echtgenoot. Alles wat bekend was, was dat hij in 1850 geboren was in Forncett, Norfolk in Engeland en de namen van zijn ouders.

Zuster Todd schreef tientallen letters naar iedereen die haar misschien op een spoor zou kunnen brengen. Zij

bracht vele dagen in de genealogische bibliotheek door. Haar pogingen werden voortdurend gestimuleerd door een innerlijke drijfveer, die zij niet wilde negeren.

Tenslotte legde ze op een morgen al haar brieven en verslagen op tafel. Toen knielde ze en, zoals ze al zoveel malen had gedaan, en altijd in verband met vasten, smeekte ze de Here om hulp. Toen ze opstond van haar knieën, zag ze met verwondering en vreugde het woord *Methodist* in oud engelse letters op het bovenste blad van haar papierbundel staan.

Onmiddellijk schreef ze nog een brief, deze keer naar de Methodistenkerk van Forncett in Engeland.

Spoedig daarna kwam er een brief van een emeritus predikant op leeftijd — niemand anders dan een neef van Abraham Todd. Zijn moeder was de zuster van Abraham.

Stelt u zich eens de vreugde en dankbaarheid van zuster Todd voor, toen ze door correspondentie in staat was de gegevens van haar bloedverwanten die ze nodig had te verzamelen. Maar haar vreugde en voldoening duurden niet lang. Er was iets mis gegaan. Ze had een sterk gevoel dat er een lid van de familie ontbrak en telkens weer

voelde zij dat zij hieraan iets moest doen.

Nog meer studie en speurwerk — maar deze keer met meer aanwijzingen — volgde, totdat het vermiste lid gevonden was. Het was een meisje, Susan geheten, dat zelfs de predikant, Abraham Todd's neef, niet kende. Susan werd niet in enig verslag van de staat of de kerk gevonden, maar haar naam werd gevonden in een bevolkingsregister in een andere plaats, waar, zoals men ontdekte, de familie Todd enige tijd gewoond had.

De familie werd tenslotte aan elkaar verzegeld, en zuster Todd had een gevoel van bevrediging. Vreemd genoeg, verdween het woord *Methodist* langzamerhand weer van het papier waarop het geschreven was, maar niet vóór het vergeleken was met het handschrift in de familieverslagen die in Forncett gevonden waren, en hiermede volkomen mee bleek overeen te komen.

Een andere geschiedenis betreft Lida Prince, die haar oom op zijn sterfbed beloofde dat ze zijn plichten als genealoog voor de familie Lee zou vervullen. Maar zij vroeg op haar beurt of hij hun afstammelingen aan de andere kant van de sluier wilde vinden en hun hulp vragen.

In een zegening die haar door haar neef, Harold B. Lee, die toen lid van de Raad der Twaalven was, werd gegeven, ontving ze ook de belofte dat ze wanneer zij hieraan behoefte had, hulp zou krijgen van mensen aan de andere kant van het graf.

Ijverige en langdurige pogingen om de familieleden van hun overgrootmoeder, Jane Vail Johnson, op te sporen waren zonder succes, totdat Lida haar toevlucht nam tot bidden en vasten om de steun te verkrijgen die haar beloofd was. Haar gebeden werden toen wonderlijk verhoord. 's Nachts kwam er vóór ze in slaap was gevallen, toen het licht nog aan was een jonge man in een donker pak, die aan het voeteneinde van haar bed ging staan. Zij schreef alles wat ze zag en hoorde op.

De jongeman toonde haar een boek

getiteld *De familie Mahlon Johnson — Voor ouders en afstammelingen*.

Aan de binnenkant van het omslag was gedrukt: Littletown, N. J. 1775-1857. De boodschapper, die zich niet identificeerde, vertelde haar: „In dit boek zult u de gegevens van uw grootmoeder vinden.”

De genealogische bibliotheek had het boek niet, maar de bibliotheek van het Congress wel. Zij konden ook vertellen waar het te verkrijgen was. De zoon van zuster Prince kreeg een exemplaar en in de bibliografie stond een boek getiteld *Fits Randolph Traditions*, dat duidelijk onder de andere naar voren sprong. Zuster Prince bemachtigde dat boek ook en uit deze twee boeken stelde ze ruim 500 verslagen samen van de voorouders van Johnson en hun gezinnen. Zij was in staat de stamboom 26 generaties terug te volgen en op te sporen.

Henry Christiansen, assistent secretaris van de Genealogische Vereniging en een erkend genealoog, zocht in de bibliotheek naar de gegevens van een bezoeker wiens voorouders waarschijnlijk tot de „New York Hollanders” behoord hadden. Hij had al alle bekende bronnen in verband met deze kolonisten door zocht, zonder enig spoor te kunnen vinden.

Zoals men soms doet, als men niet

weet in welke richting te zoeken, was hij de titels van de boeken aan het lezen, toen zijn blik gevangen werd door de titel van een boek dat handelde over hollandse kolonisten in Pennsylvania. Het dikke boek van ruim 500 bladzijden in kleine druk was niet van een index voorzien en er was geen indeling die hem kon helpen een bepaald onderwerp te vinden. Hij zette het boek weer op de plank en liep door.

Toen hij daar voor de tweede keer kwam, werd zijn blik weer door hetzelfde boek gevangen, en hij voelde zich gedwongen het nog eens in te kijken. Hij stond stil en bijna zonder te denken stak hij zijn hand uit. Toen hij het boek van zijn plaats nam, glipte het uit zijn hand. Instinctief trachtte hij te voorkomen dat het op de grond viel en hij sloeg het op een dichtbijzijnd tafeltje. Het boek kwam opengeslagen neer, met zijn hand er bovenop. Precies boven zijn indexvinger zag hij de naam van de man naar wie hij zocht.

Zuster Maureen Wahlquist en haar man Mark, waren al verscheidene malen naar Chickasaw County in Mississippi gereisd, waar Maureens voorouders gewoon hadden. Zij gingen altijd in geloof en met gebed en niet zonder beloning. Maar in 1969 toen zij weer een speurtocht

ondernamen verwachtten zij iets meer.

Bij deze gelegenheid begeleidde de vader van zuster Wahlquist hen. Het doel van de speurtocht was namelijk iets te vinden omtrent de grootvader van diens vrouw.

Ze kregen toestemming in het gemeentehuis te Houston te zoeken naar een laatste wil van hun voorouders, maar zij vonden de naam van hem die ze zochten niet in de indexen. Er scheen niets anders over dan maar wat rond te snuffelen. Haar vader trok doelloos laden van archieven open. Toen trok hij met een haak, die speciaal hiervoor bestemd was, een lade van de bovenste plank die zich bijna drie meter van de grond bevond, naar zich toe.

Terwijl hij dit deed vielen er wat losse papieren op de grond; en hiervan was, zoals ze met blijdschap ontdekten, een officieel stuk aangaande de overdracht van land, waarin de naam van de overgrootvader die ze zochten stond. Hun opgetogenheid ebde weg toen ze niets meer van enig belang in de documenten vonden.

Maar, toen broeder Wahlquist trachtte de lade weer op zijn plaats te zetten, had hij er moeite mee. Er lag blijkbaar iets achter. Hij klom op een ladder, stak zijn hand uit en trok er nog een document uit. Het was de laatste wil van de overgrootvader van zuster Wahlquist, die de namen bevatte van zijn vrouw en negen kinderen en nog meer gegevens, die hen in staat stelden nog een generatie te vinden. *

Hoyt Palmer is een erkend genealoog (gepensionoord) en assistent-groepsleider hogepriesters in de tiende wijk van Butler, Salt Lake Butler West Stake.

De macht van Elia

Als we gehoorzaam zijn, zal de Here zijn belofte houden over ons te waken en voor ons te zorgen.

THEODORE M. BURTON, Assistent van de Raad der Twaalfen

Bijeenkomst op zaterdagmiddag, 6 april 1974.

Mijn broeders en zusters, wat zich hier vandaag voorgedaan heeft heeft mijn algehele goedkeuring. Aan deze mannen die door God aangesteld zijn als profeet geef ik mijn algehele steun en trouw.

Het Oude Testament spreekt over vele grote profeten. De laatste van de profeten in het oude Israël die een volledige goddelijke autoriteit bezat was Elia de Thisbiet. Er was hongersnood in het land toen Elia, zoals hem door God was geboden, de hemelen sloot, zodat er geen regen was. Tijdens deze hongersnood werd hij op wonderlijke wijze door de raven aan de beek Krith, die in de Jordaan stroomde, gevoed.

Toen zond God Elia naar de stad Zarfath en zei tegen hem dat hij daar een weduwe aangewezen had die hem te eten zou geven. Elia ontmoette deze weduwe in een buitengewijk van de stad en vroeg haar hem te eten te geven.

„Maar zij zeide: Zo waarachtig als de Heere, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterfen.” (I Kon. 17:12.)

Elia beloofde haar toen in de naam

des Heren dat als zij hem te eten zou geven, ze nooit meer gebrek aan voedsel zou hebben. Ik heb diep nagedacht over het geloof van die vrouw, die aan de hand van de belofte van een nederig man Gods haar leven en dat van haar zoon in de waagschaal stelde. Gehoorzaam bakte ze brood en gaf Elia te eten, en toen volgde het wonder van de vervulling van de belofte van de profeet: „Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie van de fles ontbrak niet, naar het woord des Heeren, dat Hij gesproken had door den dienst van Elia.” (I Kon. 17:16.)

Als de macht van Elia zo belangrijk is, denk dan eens aan de geestelijke macht die hij bezat. U herinnert zich wel dat hij op aarde kon binden of verzegelen en ook in de hemel kon verzegelen, of hij kon ontbinden op aarde en het in de hemel laten ontbinden. In die tijd sloot hij, vanwege de zondigheid van het volk, de hemelen, zodat het niet regende, en er viel geen regen totdat hij het volk de onmacht en gebrek aan macht van de 450 priesters van Baäl had getoond. Nadat zij vernietigd waren en het volk vernederd was, opende Elia door de macht van God de hemelen weer, zodat er regen viel, die een einde maakte aan de hongersnood. Deze macht van verze-

gelen is typerend voor de profeten Gods die volledige goddelijk autoriteit bezitten.

Jezus beloofde deze macht om te verzegelen aan Petrus en zei: „En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

(Mt. 16:19.)

Maar deze macht werd pas een week later aan Petrus gegeven, toen Jezus Petrus, Jakobus en Johannes naar een hoge bergtop begeleidde. Toen zij daar verheerlijkt werden, verschenen Mozes en Elia en gaven deze apostelen, onder leiding van Jezus Christus, volledige goddelijke priesterschapautoriteit. Denk eraan dat Elias de Griekse naam voor Elia is. Elia, die de laatste profeet van het Oude Testament was die de sleutelen van die macht van verzegeling bezat, gaf deze macht over aan de profeten van het Nieuwe Testament. Daar is de grootse orde in het priesterschap, en de overdracht van de sleutelen van autoriteit wordt zorgvuldig uitgevoerd naar de wijze des Heren en onder Zijn leiding. Toen deze macht eenmaal hersteld was, was het mogelijk ze aan alle apostelen over te dragen, zoals in de Schrif-

ten vermeld staat. Jezus zei tot de Twaalf: „Voorwaar zeg ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen.” (Mt. 18:18.)

Er is grote verarring onder de studenten aangaande de macht van Elias en de macht van Elia. Er was een profeet onder de naam Elias, die wij beter kennen als Noach. (Zie Joseph Fielding Smith, Answers to Gospel Questions, deel 3, pp. 138-141, uitgegeven 1957-66 door Deseret Book Co.) Het ambt van Elias is dat van een voorbode of voorloper. Degenen die deze macht bezitten zijn voorlopers, die de mens voorbereiden op de grotere dingen die volgen. Zulke profeten dragen de titel van een Elias.

Nadat de Twaalf gehoord hadden dat Mozes en Elia waren verscheenen, zeiden ze tot Jezus dat zij begrepen dat Elias eerst moest komen en zei vroegen een verklaring. Jezus zei tegen hen dat de Schriften leren dat Elias eerst moet komen en dat deze lering juist is. Toen verklaarde hij dat Johannes de Doper die Elias was, die de weg voor Hem zou voorbereiden, maar het volk had hem niet als zodanig herkend. Na deze voorloper komt Elia met de macht de zegelen van het Melchizedekse Priesterschap op het huis van Israël te plaatsen. Daarna komt het hoogtepunt van de Messias of de Gezalfde, die de Heiland of Verlosser is, met de grootste macht.

Zo is het ook in onze dagen gegaan. De voorloper van de herstelling van het priesterschap was de wederkomst van Johannes de Doper als een Elias om de macht van het Aäronische Priesterschap te herstellen. Toen kwamen Petrus, Jakobus en Johannes, die het hogere of Melchizedekse Priesterschap herstellenden. Maar onze generatie vertegenwoordigt die generatie van de volheid der tijden, waarvan Petrus zei dat het in de laatste dagen gevestigd zou worden. In deze generatie moet er daarom „Een wederoprichting al-

ler dingen” zijn, „die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.” (Hand. 3:21.)

Daarom moeten, vóór Jezus in al zijn macht en glorie komt, alle dingen eerst voorbereid worden, met inbegrip van de macht van verzegeling van Elia.

De profetie die door Maleachi gegeven is moet daarom worden vervuld. Ik citeer deze belofte, zoals zij door Moroni gegeven is, toen hij aan het begin van deze dispensatie gezonden werd om Joseph Smith te onderwijzen:

„Zie, ik zal door de profeet Elia het Priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

En hij zal de aan de vaderen gemaakten beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden.

Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.” (LV 2.)

Deze Schiftuur was zo belangrijk dat ze de enige is, die ik weet, die bijna woord voor woord in alle vier de standaardwerken wordt geciteerd. De profeet Elia kwam, zoals het voorspeld was, met de sleutelen van deze macht van verzegeling. Die sleutelen van het priesterschap werden in volmaakte orde en harmonie hersteld, zoals het op de Berg der Verheerlijking werd gedaan. Elke profeet die speciale sleutelen bezat van het priesterschap verscheen en gaf ze over aan de profeten op aarde. Mozes verscheen, Elias kwam. Toen verscheen Elia en zie:

„Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij (Elia) zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt —

Om het hart van de vaderen tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaderen, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen — Daarom worden de sleutelen van deze bedeling aan u overgedragen;

en hierdoor moogt gij weten, dat de grote en verschrikkelijke dag des Heren nabij is, ja, voor de deur.”

Met de vervulling van deze profetie werden alle vroegere machten van het priesterschap beschikbaar worden gesteld voor degenen die gerechtigd zijn ze door geloof en door rechtvaardig te leven te ontvangen. Voordat de Heiland weer komt, is ons de macht gegeven een groots priesterschap voort te zetten. We moeten de families in de ware patriarchale orde verzegelen, zodat we door waardigheid het voorrecht mogen hebben in het celestiale Koninkrijk als kinderen van God te wonen met opgestane lichamen van vlees en beenderen, om voor eeuwig in de tegenwoordigheid van God de Eeuwige Vader te verblijven.

Door middel van deze macht van het priesterschap die teruggegeven is aan de profeten Gods, kunnen we als families op aarde verzegeld worden en die verzegeling van kracht laten zijn in de hemel. Als gemachtigde discipelen van Jezus Christus, kunnen we op onze beurt een heiland worden, niet alleen voor onze eigen levende familie, maar ook voor onze gestorven voorouders. Het enige dat nodig is, is dat eenvoudige geloof te hebben om deze belofte te vervullen, zoals de weduwe had die voor Elia zorgde. Ze gaf het laatste voedsel dat ze had als teken van haar geloof in God. Van de overvloed die God ons gegeven heeft kunnen we toch wel wat van onze tijd en middelen geven om dit geestelijke werk voor de levenden en de doden te doen, onder leiding van hedendaagse profeten, die dezelfde volledige macht van het priesterschap bezitten als Elia de Thisbiet. President Kimball houdt de sleutelen van deze macht van verzegeling om op aarde te verzegelen en het in de hemel te laten verzegelen. Hij is een ware profeet Gods, waarvan ik getuig in de naam van Jezus Christus, Amen.

*

Jongens hebben mannen nodig

Iedere jongen heeft in zijn leven de zegeningen van uitverkoren mannen nodig.

DOOR MARION D. HANKS, Assistent van de Raad der Twaalven

Ik vraag me af hoeveel jongemannen en mannen die wat ouder zijn de geschiedenis van de man met de bruine leren jas hebben gehoord. Een bekende chirurg werd op een avond door een vriend van hem, die dokter was, opgebeld. Hij vertelde hem dat hij een jong kind op de operatietafel had liggen en de hulp van de chirurg nodig had om het kind te redden. Het was een lange rit door de stad naar het ziekenhuis ende chirurg reed zo hard hij maar kon. Toen hij voor een stoplicht stopte, opende een man in een bruine leren jas de deur en ging naast hem zitten met zijn hand in zijn zak, alsof hij een pistool had. De man was erg opgewonden, eiste de auto van de chirurg op en was blijkbaar niet van plan om te onderhandelen. De chirurg stond hulpeloos op de weg toen de man in de bruine leren jas er met zijn wagen van door ging.

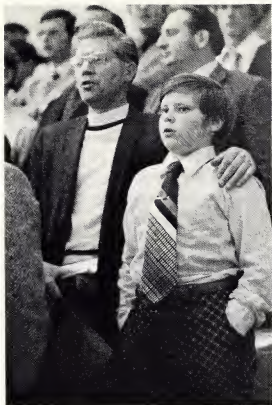
Toen de chirurg eindelijk in het ziekenhuis aankwam, was het te laat. Het kind was maar enkele minuten tevoren gestorven. De andere dokter vroeg de chirurg met hem mee te komen om de vader van het kind te ontmoeten in de hoop dat ze hem samen zouden kunnen troosten. Toen ze de wachtkamer binnen gingen, kwam de vader naar voren — het was de man in de bruine leren jas.

Ik vraag me af of er vanavond hier mannen zijn die bij wijze van spreken een bruine leren jas dragen, die misschien door gebrek aan wijsheid, hetgeen ze zich niet realiseren en het zeker niet zouden willen, onze kinderen hulp onthouden als ze die nodig hebben. Of als we jong zijn, zijn we geneigd een koers te volgen die schade kan berokkenen aan de kinderen wie we eens zullen hebben. Deze grote vergadering vanavond is niet alleen opwindend en bemoedigend door het bewijs van de geweldige mogelijkheden van het priesterschap in het Koninkrijk Gods, ze maakt ook de macht van de Kerk duidelijk om tegemoet te komen aan een van de belangrijkste behoeften van de hedendaagse wereld, namelijk om voorbeelden van ware mannelijkheid te leveren voor jongens die eens mannen zullen zijn.

De afwezigheid van de vader in het gezin, om de een of andere reden, zodat jongens vaak geen voorbeeld hebben waar ze zich naar kunnen richten, is duidelijk een factor in de grote moeilijkheden waarmee onze maatschappij geconfronteerd wordt. Ik ben er sterk van overtuigd dat het probleem in de gezinnen van de Kerk door leiders van de priesterschap in de Kerk opgelost kan worden. We kunnen die taak vervullen, als we het zouden willen proberen.

Alleen God kent de waarde van een jongen, maar wij zijn ook vaders en we hebben daarom wel een vermoeden. Een jongen is niet alleen kostbaar voor zichzelf, maar ieder individu is een soort verzamelwerk dat het gehele verleden dat aan hem is voorafgegaan in zich draagt. Hij heeft alle mogelijkheden in zich om het heden te beïnvloeden en bovendien wordt hij geconfronteerd met het feit dat hij de zaden van de toekomst in zich draagt. Onder normale omstandigheden zullen er op een dag kinderen zijn die hem vader noemen en tegenover hen en hun toekomst draagt hij een geweldige verantwoordelijkheid.

Jongens hebben mannen nodig om van te leren, mannen die hun behoefte aan activiteiten, die een aansporing zijn en sociaal en geestelijk leerzaam, begrijpen. Activiteiten waar ze zich voor moeten inspannen en die ze een kans geven waardig te worden. Zij hebben mannen nodig waar ze van kunnen houden en die van hen houden, mannen die een voorbeeld zijn van wat een man behoort te zijn. Van de vader moet de grootste steun uitgaan, en een jongen die met zulk een vader gezegend is, is erg gelukkig. Maar zelfs een dergelijk gezin kan natuurlijk gebruik maken van alle steun die ze van mannen die zich om hen bekommeren

kunnen krijgen. Maar hoe staat het met de jongen die geen vader heeft, of wiens vader hem niet geeft wat een vader alleen kan geven? Om hen te helpen heeft de Here een organisatie gegeven dat volgens mij de mooiste ter wereld is — een organisatie van bisschoppen en raadgevers, leraren, opmannen, leiders, huisonderwijzers en trainers — sterke mannen die zich om de mensen bekommeren. Als dit werk des Heren goed werkt, zal letterlijk geen enkele jongen in de hele Kerk zonder de zegening van uitverkoren mannen in zijn leven zijn. Iedere jongen zal in contact komen met verschillende mannen die zich daadwerkelijk bekommeren om zijn welzijn. Ik ben blij met de prachtige wijk waarvan wij deel uitmaken en met de grote mannen die belang stellen in mijn zoon en in andere jongemannen die ze leiding geven.

Het moet gezegd worden dat er geen gebrek aan waardering is voor de grote invloed die de moeders en andere edele vrouwen hebben in het leiden van de jongens — en niemand ter wereld is beter in staat om dit te begrijpen — maar er zijn mannen voor nodig om mannen te maken. Zelfs de moeders kunnen het niet alleen, en niemand zou die taak alleen moeten dragen. Scholen of andere instellingen kunnen ook niet in

deze behoefte voorzien. De jongens hebben mannen nodig!

Wat dit betekent voor vaders en mannen die het priesterschap dragen is duidelijk. In vele gezinnen, in elke wijk, in elke gemeenschap, in elke wijk of gemeente van de Kerk, zijn jongens die de hulp van mannen nodig hebben, moeders die mannen nodig hebben om hun jongens te helpen.

Is het redelijk te vragen wat er zal gebeuren als de jongens niet krijgen wat ze nodig hebben van goede vaders of gewetensvolle mannen, die gezegend zijn om hen te helpen? Het antwoord is dat zij moeten improviseren of moeten leren van andere jongens, die net zo onwetend en onervaren zijn als zij. Zij leren op de hoeken van straten of in de gangen van scholen, waar hun succes misschien gemeten wordt in termen van fysieke, seksuele of economische bekwaamheid in plaats van in termen van karakter en kwaliteit.

Welnu, broeders, als we het beter moeten doen en beter willen doen, welke werkwijze moeten we dan volgen? Er is hier vanavond alleen maar tijd om het begin van één antwoord onder vele te behandelen, maar het is een belangrijk antwoord en het moet begrepen worden.

In Alma 36 van het Boek van Mormon staat een opmerkelijke les voor iedere vader, of voor degenen die de plaats van een vader innemen. Alma gaf aan zijn zoon Helaman een sterk getuigenis van geloof en bekering. Denk eraan dat Alma in zijn jeugdige rebellie enkele ernstige fouten had gemaakt. Hij wilde dat zijn zoons die fouten zouden vermijden en dat zij zouden vinden wat hij, Alma, ontdekt had van de grote genade van God, zonder de verschrikkelijke, pijnlijke ervaringen die hij had moeten doorstaan. In dit strikt eerlijke verslag vertelt Alma van de beproevingen die hij heeft moeten doorstaan en hij maakt Helaman deelgenoot van drie belangrijke raadgevingen die elke vader wel aan zijn eigen zoon zou willen geven. Ik geef ze vanavond aan mijn zoon en ik no-

dig u uit er ook deel aan te nemen:

1. „Nu, o mijn zoon Helaman, zie gij zijt in uw jeugd en daarom verzoeke ik u, dat gij naar mijn woorden zult luisteren en van mij leren; want ik weet, dat allen, die hun vertrouwen in God zullen stellen, in hun beproevingen, hun moeilijkheden en hun ellende zullen worden ondersteund en ten laatsten dage verheven.

En ik zou niet willen, dat gij denkt, dat ik dit van mijzelf weet; niet van het tijdelijke, maar van het geestelijke, niet van het vleeselijke verstand, maar van God weet ik het. (Alma 36:3-4.)

Toen voegde Alma er iets aan toe, en dat doe ik ook:

2. „Ja, en . . . ik heb zonder ophouden gearbeid, opdat ik zielen tot bekering mocht brengen; opdat ik hen er toe mocht brengen de overheerlijke vreugde te smaken, die ik heb gesmaakt, opdat ook zij tot God mochten worden geboren en met de Heilige Geest vervuld.

. . . En zie nu, o mijn Zoon, de Here geeft mij buitengewoon grote vreugde in de vrucht van mijn arbeid.

Want door het woord, dat Hij mij heeft medegedeeld, zijn velen uit God geboren en hebben gesmaakt, zoals ik heb gesmaakt, en zij hebben oog tot oog gezien, zoals ik heb gezien; daarom weten zij van deze dingen, waarvan ik heb gesproken, zoals ik ze weet; en de kennis, die ik heb, is van God.” (Alma 36:24-26.)

Maar deze mededelingen waren niet genoeg. Er is een derde:

3. „Doch zie, mijn zoon, dit is niet alles; want gij moet weten, zoals ik weet, dat gij in het land voorspoedig zult zijn, voor zoverre gij de geboden Gods zult houden; en gij dient tevens te weten, dat gij van Zijn tegenwoordigheid zult worden uitgesloten, indien gij Zijn geboden niet zult houden . . .” (Alma 36:30.)

Op deze wijze getuigde een vader tot zijn zoon.

Wat een dwazen zijn we als we de kennis en het getuigenis van het Evangelie dat we gekregen hebben

alleen voor onszelf behouden of voor anderen, behalve onze eigen kinderen. Zij hebben er niet minder dan anderen recht op.

Is het mogelijk dat sommigen onder ons in zekere mate in dit opzicht mannen in een bruine leren jas zijn? Weet u wel dat vele van de sterkste leringen in het Boek van Mormon die van de vaders zijn, rechtstreeks aan hun geliefde zonen gegeven? Lehi, Jakob, Benjamin, Alma, Helaman, Mormon en anderen gaven allen prachtige lessen aan hun eigen zonen.

Herinnert u zich Alma's zoon Corianten en de betreurenswaardige fout die hij maakte? Hij was trots, koppig, geneigd zichzelf te verontschuldigen omdat vele anderen ook gezondigd hadden. Alma bracht zijn zoon duidelijk de ernst van zijn handelingen onder ogen, maande hem aan tot bekering, leerde hem de betekenis van de verzoening van Christus, liet hem zien welke weg hij moest volgen, en gaf hem een mededeling uit het diepste van zijn hart:

„En nu zegt de Geest des Heren tot mij: Gebied uw kinderen goed te doen, opdat zij niet het hart van vele mensen ten verdere leiden; daarom gebied ik u in de vreze Gods, mijn zoon, dat gij uw ongerechtigheden nalaat.” (Alma 39:12.)

In deze prachtige les voor zondaren — en degenen die zondaren willen helpen — staan enkele van de treurigste en ontroerendste woorden die ik ken van een trouwe vader die getracht had zendingswerk te doen in het gebied waar zijn zoon immoreel was geweest: „ . . . toen zij uw gedrag zagen, wilden zij niet in mijn woorden geloven.” (Alma 39:11.)

Er zijn natuurlijk nog meer verslagen in het Boek van Mormon, zoals die van de jongen die acht sloeg op de leringen van zijn vader en die al vroeg in zijn leven wist wat hij wilde. Hij schreef deze woorden (u kent hem wel!):

„En ik, Nephi, was nog zeer jong, doch niettemin groot van gestalte; ik had een grote begeerte om de verborgenheden van God te leren kennen . . . ik riep de Here aan. En ziet, Hij kwam tot mij en verzachtte mijn hart, zodat ik al de woorden geloofde, die mijn vader had gesproken . . .” (1 Nefi 2:16.)

Nefi vervulde vele grote taken. Die welke ik me het best herinner was zijn hulp aan zijn vader, die gemord had toen het gezelschap zijn jagersuitrusting verloren had en met de hongerdood geconfronteerd werd.

Nefi was, zoals u zich zult herinneren, zelf gezegend met wonderlijke geestelijke ervaringen, maar hij hield zo veel van zijn vader dat, in plaats van hem te bekritisieren of van hem het heft uit handen te nemen, hielp hij hem zijn zelfrespect en zelfvertrouwen te herwinnen door naar zijn vader te gaan en Lehi te vragen of hij aan God wilde vragen waar hij, Nefi, moest gaan jagen. Met die steun, herwon de oude man zijn geloof en was weer in staat zijn volk te leiden. De geschiedenis zelf is een onbeduidend voorval in het Boek van Mormon, maar de les is niet onbeduidend. Het is geen kleinigheid een

man zijn vertrouwen en geloof terug te geven op een kritiek punt in zijn doen, wanneer hij gefaald heeft een aan zichzelf twijfelt.

De Schriften zijn een merkwaardige en misschien grotendeels onbenutte bron van kracht voor uitverkoren jongemannen op weg naar volwassen invloed en verantwoordelijkheid, en voor degenen die nu belast zijn met de taak hen te leiden. Welk gebruik maken we van deze bron?

Fiorello LaGuardia, een Italiaanse immigrant in de Verenigde Staten van Amerika, werd een van de meest gewaardeerde en invloedrijkste burgemeesters uit de geschiedenis van New York. In zijn jonge jaren, toen hij politierechter was, werd er in zijn rechtzaal een man veroordeeld voor diefstal. De jonge rechter voelde zich gedwongen een gevangenisstraf op te leggen. Maar toen de man verklaarde dat hij voedsel gestolen had om zijn verarmd gezin te eten te geven, maakte de rechter er een voorwaardelijk veroordeling van en legde toen aan iedereen in de rechtzaal een boete op, omdat zij in een stad woonden waar een man woonde die brood moest stelen om zijn gezin te eten te geven.

Men vraagt zich af of zulk een verplichting niet op een goede dag rechtens aan de ouders, leraren en andere volwassenen in de Kerk, die gefaald hebben onze jongeren het brood des levens om welke reden dan ook te geven, kan worden opgelegd.

Misschien zullen zowel jongens als mannen de analogie van een auto begrijpen die een jongeman zo dolgraag wilde hebben en die zijn vader hem voor zijn verjaardag beloofde, als hij het verdiende.

„Ga met verstandige mensen om en doe verstandige dingen,” zei de vader, „en op je verjaardag zal ik er voor zorgen dat je de auto krijgt die je wilt hebben.” De auto werd in alle bijzonderheden beschreven, met alle apparatuur die een jongen zich maar kon voorstellen. Dus hij ging met verstandige mensen om en deed verstandige dingen en bereidde

zich vol vertrouwen voor op de grote dag. Hij keek door het raam van het huis en zag de auto van zijn dromen staan. Alles zat eraan wat hij zich voorgesteld had. Zijn hart liep over van liefde en waardering. Hij rende het huis uit, bekeek de auto, en ging toen naar zijn vader om de sleutel te halen.

„De sleutel?” zei de vader. „Oh, de sleutel. Dat zal ik je vertellen. De auto is van jou. Ik heb je er een lange tijd voor voorbereid. Hij is erg kostbaar en erg belangrijk en ik weet dat je er goed gebruik van zal maken, maar ik houd de sleutel nog. Ik zal je zeggen wanneer je hem kan gebruiken. Je kunt iedereen vertellen dat hij van jou is, maar gebruik hem niet.”

Jongens hebben meer nodig dan een belofte en meer dan een naam; zij moeten hun kracht kunnen testen, hun bekwaamheden en hun priesterschap kunnen gebruiken.

Jullie jongemannen hebben in deze aangelegenheden natuurlijk ook een hele grote taak. Velen van jullie zijn op wonderbaarlijke wijze gezegend met gaven des Heren en met gelegenheden om ze te gebruiken en er vreugde van te hebben. Jullie waardering, jullie eerbied voor de zegeningen Gods, jullie aanvaarding van verantwoordelijkheid, en jullie prachtig dienstbetoon, jullie gevoel voor humor — dit alles sterkt en bemoedigt ons en maakt ons erg trots.

Enige dagen geleden vertelde een ringpresident over zijn ontmoeting toen zijn zoon een onvoldoende op zijn rapport had. Hij nam de jongen mee naar zijn studeerkamer en liet hem het rapport zien. „Wat zie je op dit rapport?” vroeg hij streng. „Ik zie drie achten, Pa,” zei de jongen. Ik veronderstel dat een vader op de onvoldoenden moet letten en dat het in de aard van de jongen is om de hoge cijfers te zien. Als ze dit begrijpen, zullen ze beiden gezegend worden.

Laat me nu eindigen, met twee korte geschiedenissen te vertellen over twee vaders.

Een jongeman stond aan de lesse-naar in de zondagsschool en probeerde zijn toespraak te houden, maar hij kon niet uit zijn woorden komen. Zijn grote, forse vader kwam uit de gemeenschap en ging naast zijn zoon staan, hij legde zijn arm om zijn schouders en zei: „Ik weet dat Harry zijn toespraak voorbereid heeft en dat hij het kan. Hij is alleen een beetje bang en daarom zal ik even tot u spreken en dan weet ik dat hij er klaar voor is.” De vader stond naast de jongen met zijn arm om zijn schouders en even later hield de jongen zijn toespraak. En velen huilden.

Enige tijd geleden ontmoette ik een bijzondere jongen en deze week had ik het voorrecht enige tijd met hem en zijn familie door te brengen. Deze jongen lijdt aan verlamming van de spieren. Het is een opmerkelijke jongeman, die door iedereen in de wijk geliefd is. Hij heeft altijd alles willen doen wat andere jongens doen. Hij is met succes welp in de padvinderij geweest en hij is nu eerste klas pasvinder. Hij maakt goede vorderingen.

Toen Ben diaken was, diende hij het avondmaal rond met de anderen. Hij kan niet lopen of op zijn benen staan. Zijn vader ging bij de jongens staan en ondersteunde Ben. Hij hielp hem met het blad want zijn handen zijn niet sterk genoeg. Op deze manier stond Bens vader zijn zoon bij, als hij van de ene rij naar de andere ging om het avondmaal rond te dienen. Ben deed groot werk als diaken en hij haalde ook de vastengaven op. Zijn vader droeg hem van deur tot deur. Kunt u zich een dergelijk toneeltje op de drempel voorstellen?

Ben heeft een sterk getuigenis; zijn houding en meningen zijn wonderbaarlijk. Hij geeft goede toespraken. Hij heeft in de Kerk gezongen. Als hij die dingen doet is zijn vader er altijd bij om hem in zijn armen te houden, hem bij te staan en te ondersteunen.

Mijn hele leven heb ik geen mooiere en roerender geschiedenis gehoord.

God zegene zulk een vader en zulk een zoon en God zegene ons die zo veel hebben en nog wat tijd hebben, zodat we nog eens op onze jongen kunnen letten of op de jongen buiten het gezin die hulp nodig heeft. God zegene jullie, jongens, om je vader te waarderen, om geduldig te zijn en te vergeven. God zegene ons allen, jongens en mannen, nu en in de toekomst, om altijd zo te handelen dat anderen geholpen worden de bijzondere zegeningen te ontvangen die God ze wil geven.

Vaders, priesterschapsleiders en jongemannen hebben een voorbeeld nodig. De onuitgesproken lering wordt het duidelijkst gehoord en het eerste geleerd door degenen die het dichtst bij zijn. Jonge mannen krijgen hun gevoel voor waarde niet door het praten over principes. „Zij leren geen ethische principes; zij volgen het voorbeeld van ethische (of onethische) mensen. Zij analyseren of zetten de eigenschappen die ze willen ontwikkelen niet op een rijtje; zij voelen zich verbonden met de mensen die ze hebben.” (Johns Gardner, *Self-Renewal*, p. 124.) Wat jongens nodig hebben is niet het aanhoren van opmerkingen over liefde, menselijke verhoudingen, of God — maar ze moeten blootgesteld zijn aan onbeperkte liefde, onzelfzuchtig dienstbetoon, de waarachtigheid van God in eerbied, erediens en nederig gebed. En daarom hebben ze een voorbeeld nodig van wat een man op zijn best kan zijn. Wilt u, jonge mannen, als ik ga zitten, naar deze woorden van Moroni luisteren:

„Veroordeelt (ons) niet wegens (onze) onvolmaaktheid . . . maar geeft liever dank aan God, dat Hij onze onvolmaaktheden heeft openbaar, opdat gij moogt leren verstandiger te zijn dan wij zijn geweest.” (Mormon 9:31.)

En tot degenen die wat ouder zijn, deze woorden uit vroeger tijden:

„Want hoe zoude ik optrekken tot mijn vader, indien de jongeling niet met mij (is) . . .” (Gen. 44:34.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

*

Drie dagen in de graftombe

*De opstanding maakt eeuwige vooruitgang mogelijk
voor de gehele mensheid*

DOOR ELDRED G. SMITH, Patriarch van de Kerk

Bijeenkomst op zondagmorgen, 7 april 1974.

Verledenjaar genoten mijn vrouw en ik het voorrecht het heilige land te bezoeken. Op de laatste dag van ons verblijf in Jerusalem verlieten we het hotel vroeg in de ochtend en wandelden naar de graftombe. Tot onze grote vreugde waren we alleen in de tuin. Ons hart vloede over van grote eerbied. We keken in gedachten naar de heuvel Golgotha, de hoofdschedelplaats. We konden ons daar de drie kruisen voorstellen en het bord „DEZE IS JEZUS, DE KONING DER JODEN” boven de smartelijke figuur van Jezus Christus. (Zie Mt. 27:37.) De gedachte komt bij ons op: „Zijn we al zijn lijden waard?”

Toen keerden we ons naar de tombe — historisch het eigendom van Jozef van Arimathea. Hier legden Jozef en Nicodemus Hem, bijgestaan door de vrouwen. Zijn discipelen hadden Hem verlaten. De steen werd voor de ingang gerold en iedereen ging weg — allen, behalve Maria Magdalena en de andere Maria. (Zie Mt. 27:60-61.) Ze zaten ineengekoken bij de grafkelder. Toen werd er een wacht bij de tombe geplaatst.

De Schriften vertellen ons dat er grote verwoesting in Jerusalem was; het voorhangsel van de tempel was in tweeën gescheurd. (Zie Mt. 27:51.) Maar de verwoesting was veel groter op het vasteland van

Amerika. Er waren grote aardbevingen. In drie uur werden er steden verwoest, sommige werden bedolven, andere brandden. Er verschenen bergen, waar eens steden waren geweest. Er brak een storm los, daarna een orkaan, en grote, dikke duisternis hing over het gehele land. Aan het eind van drie uur lange verwoesting, maar nog tijdens de duisternis, die drie dagen duurde, hoorden ze een stem, alleen maar een stem. De stem identificeerde zich als die van Jezus Christus, zeggende:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik schiep de hemelen en de aarde, en alles wat daarin is. Ik was bij de Vader van den beginne. Ik ben in de Vader, en de Vader is in Mij; en in Mij heeft de Vader Zijn naam verheerlijkt.

Ik kwam tot de Mijnen, en de Mijnen ontvingen Mij niet. En de Schriften aangaande Mijn komst zijn vervuld. (III Ne. 9:15-16.)

Hij zei tegen hen dat de verwoesting gekomen was wegens hun goddeloosheid, en dat slechts de rechtvaardigen gespaard waren. Waarschijnlijk om ze voor te bereiden op Zijn bezoek na Zijn opstanding, zei Hij dat ze zich moesten bekeren en dat Hij ze zou ontvangen.

De stem zei tot hen dat de wet van Mozes was vervuld door Hem.

„En gij zult Mij niet langer door het

vergieten van bloed een offer brengen; ja, uw offeranden en uw brandoffers zullen worden weggedaan, want Ik zal geen uwer offeranden en brandoffers aannemen.

En gij zult Mij als offerande een gebroken hart en een verslagen geest offeren . . .” (III Ne. 9:19-20.)

Hij heeft bij twee afzonderlijke gelegenheden gedurende zijn bediening gezegd: „. . . Ik wil barmhartigheid, en niet offerande . . .” (Mt. 9:13 en 12:7.)

Een ander groot werk dat Hij deed, toen Zijn lichaam in de tombe lag, was het bezoeken van de geesten van degenen die gestorven waren. Bij één gelegenheid zei hij: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.” (Joh. 5:25.)

Toen Hij aan het kruis hing, zei Hij tegen de veroordeelde, gelovende dief: „. . . Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.” (Luk. 23:43.)

Petrus vertelt ons: „Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest;

In Denwelken Hij ook henegaan

zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water.” (I Pet. 3:18-20.)

Dit is een grootse stelregel van het Evangelie. Dit geeft de gehele mensheid de gelegenheid het Evangelie te horen en te ontvangen, en verdere vooruitgang te maken na de dood.

Petrus zegt ook tegen ons: „Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.”

Twee grote, geweldige gebeurtenissen vonden dus plaats toen het lichaam van Christus in de tombe lag. Ten eerste werd Zijn stem gehoord door de mensen op het vasteland van Amerika. Hij predikte tot hen en verklaarde dat offeranden niet meer aanvaard worden. Denk eraan dat Hij nog niet was opgestaan. Hij kwam na Zijn opstanding terug en liet zich zien en onderwees het volk. Ten tweede predikte Hij tot de geesten in gevangenis.

Op de derde dag kwam er een engel en rolde de steen die voor de tombe lag weg. Toen wij die morgen in de tuin wandelden konden mijn vrouw en ik zich gemakkelijk de rotssteen voorstellen die daar geplaatst werd. De toegang tot de tombe was in een steile wand van de heuvel gehouden. Er was een kleine deur, waarvóór een geul was, waarin de steen kon passen om de deur of opening af te sluiten.

We herinnerden ons hoe Maria Magdalena en de andere vrouwen op de ochtend van de eerste dag van de week met specerijen gekomen waren om het lichaam te bereiden en toen zagen dat de rotssteen weggerold was. Toen zij naar binnen keken, zei een engel tot hen dat Hij opgestaan was. Hij zei tegen hen dat zij naar de discipelen moesten gaan om hun te vertellen dat Hij opgestaan was.

Maria vond Petrus en Johannes en vertelde het hun. Zij liepen zo hard ze konden. Johannes, de jongste, kwam eerst en keek in de grafombe, maar hij ging niet naar binnen vóór Petrus eerst naar binnen was gegaan. Het lichaam was verdwenen, maar de doeken lagen er netjes opgevouwen. Johannes en Petrus gingen toen naar huis. „Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan.” (Joh. 20:9.) „En Maria stond buiten bij het graf, en ik weet niet, waar zij dan weende, bukte zij in het graf.

En zag twee engelen in witte klederen zitten, een aan het hoofd, en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had.

En die zeiden tot haar: Vrouw! wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.

En als zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was.

Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij? Zij, menende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.

Jezus zeide tot haar: Marial! Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabboni, hetwelk is gezegd: Meester.

Jezus zeide tot haar: Raak mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.” (Joh. 20:11-17.)

De engel had tegen de andere vrouwen die naar het graf gekomen waren gezegd dat ze de andere discipelen moesten vertellen dat Hij was opgestaan. Jezus kwam ze tegen „zeggende: Weest gegroet! En zij, tot Hem komende, grepen Zijn voeten, en aanbaden Hem.” (Mt. 28:9.) Hun werd ook opgedragen het tegen hun broeders te zeggen.

Hij verscheen aan alle discipelen, behalve Thomas en Judas, die zich opgehouden had. Later verscheen Hij voor alle discipelen, met inbegrip van Thomas.

„Jezus zeide tot hem: Omdat gij mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.” (Joh. 20:29.)

Hij verscheen niet alleen bij verschillende gelegenheden voor zijn discipelen en voor 500 mensen in Galilea, Hij verscheen ook voor degenen die zich op het vasteland van Amerika bevonden. Het Boek van Mormon geeft ons hiervan een verslag.

Toen wij door de tuin zwierven, waren Jeanne en ik alleen. We liepen de tombe in. We waren ons bewust van een geest van vrede, zoals Hij had gezegd: „Vrede laat ik u, Mijn vrede geef ik u; niet gelijkertwijls de wereld hem geeft, geef ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.” (Joh. 14:27.)

We kregen daar een getuigenis, zoals Hij tegen Martha zei: „... Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven.” (Joh. 11:25.)

Door Zijn opstanding is het voor de gehele mensheid mogelijk geworden eeuwige vooruitgang te maken. Hij opende de weg, zodat wij eeuwig vooruit kunnen gaan.

Hetzelfde gevoel kwam over mij toen ik voor het eerst het Heilige Bos in westelijk New York bezocht. Toen ik op een morgen in de vroege alleen dat bos inging, kwam het getuigenis tot mij dat de Vader en de Zoon waarlijk verschenen aan de jongen Joseph Smith, evenals Christus in de tuin aan Maria verschenen was.

Hij leeft waarlijk en heeft Zijn Koninkrijk weer op aarde gevestigd om Zijn komst in glorie en Zijn rijk op aarde voor te bereiden.

Moge God ons kennis en begrip geven om Zijn wil te kennen en ons het verlangen en de kracht geven volgens Zijn leringen te leven. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

En zo liep dat dan

DOOR C. J. DE RONDE Sr.
naar Amerika geëmigreerd lid uit Schiedam

Op 4 februari 1974 waren wij 60 jaar getrouwd. In Vlaardingen zijn mijn vrouw en ik op 4 februari 1914 door de ambtenaar van de burgerlijke stand in de echt verenigd. We hebben in al die jaren veel meegemaakt. Ons leven kende zijn eb en zijn vloed. We zijn gezegend met zeven kinderen, vijf zoons en twee dochters, maar er zijn er daarvan twee gestorven, één op 9 augustus 1953 in Nederland, de ander op 24 september 1972 in Phoenix in Arizona.

Wij beiden zijn nu invalide. Mijn vrouw kreeg 7 juli 1967 een beroerte en is na die tijd aan de linkerzijde verlamd. Zij kan in huis wat wandelen met een stok, maar met haar arm en hand kan zij niets doen. Omdat ik niet goed meer kan werken hebben we ons huisje verkocht en zijn we gaan inwonen bij onze oudste zoon Cor, in Phoenix, waarna we om gezondheidsredenen met hulp van onze zoon Fred en diens goede vrouw Norma verhuisd zijn naar Californië, waar we de rest van ons leven hopen te blijven. Wij beiden hebben een zwak hart en moeten de meeste tijd rust houden, en hopen nog lange tijd van het Californische klimaat te genieten.

Op 4 februari hebben we dit jaar ook herdacht, dat het 50 jaar geleden was dat ik gedoopt ben, samen met mijn tweede zoon, in Rotterdam, door ouderling Borger, die toen gemeentepresident was in Schiedam. Mijn goede vrouw heeft mij aan de Kerk gebracht. De doop geschiedde in Rotterdam in de oude Sint Janstraat, alwaar al eerder mijn vrouw en onze oudste zoon Cor waren gedoopt. Intussen waren de zendingen elke week bij ons thuis gekomen om mij meer te vertellen over de herstelde Kerk van Christus. Die zendingen heetten Den Os en Steenblik. Het was ongeveer Kerstmis toen deze zendingen mij een paar vragen stelden aangaande het Evangelie. Wat dacht ik daarvan? Ik zei dat ik het geen ik met hen bestudeerd had best kon aannemen. De andere vraag was of ik een doopdatum kon bepalen. Ik heb daarop gezegd dat onze zoon op 28 januari acht jaar werd, en dat ze de eerste de beste gelegenheid moesten benutten om ons samen te dopen.

Zo gezegd, zo gedaan. Toen we 4 februari 1924 in Rotterdam gedoopt werden was dat de eerste keer dat ik daar in het kerkgebouw kwam. Alle leden wa-

In een prachtig handschrift schrijft broeder de Ronde zijn levensverhaal aan ons in Nederland en België, dankbaar voor de grote daden Gods

ren even vriendelijk. Van den beginne voelde ik me bij hen thuis en ongeveer drie maanden later gaf ik in Schiedam mijn eerste getuigenis, in het gebouw in de Nieuwstraat.

We konden goed omgaan met de zendingen en leden van de Kerk, en we hebben de zendingen altijd zo goed mogelijk geholpen. Ik ben drie jaar ringzendingeling geweest, eerst samen met een fulltime zendingeling en daarna met de plaatselijke broeders, zoals broeder van Os en broeder Voogd.

We hadden enkele jaren gewerkt en vergaderd zonder zendingen, want daaraan was in Nederland een tekort. Maar daar kregen we weer eens zendingen, broeder Cornelius de Jong en zijn eerste vrouw. Die jaren waren we in Schiedam niet verhoogd in de priesterschap. Ik was en ik bleef een priester. Ouderling de Jong en zijn vrouw, beste mensen, hadden een dochter wonen in de B.K.-laan in Schiedam, die getrouwd was met Nicolaas Sluifers, een drogist. Dat was vermoedelijk de reden dat deze zendingen een rond jaar in Schiedam bleven werken. Ouderling de Jong heeft mij verhoogd tot ouderling. Daarna heb ik negen maanden samen met hen zedingswerk gedaan, van deur tot deur. Ik heb het voorrecht gehad om vijf personen te mogen dopen, in Rotterdam. Ik ben geordend in de laatste wereldoorlog, door president Schipaanboord en diens raadgevers ouderling Jongkees en ouderling Pieter Vlam.

We hadden niet zulke grote vergaderingen. Ik ben president Rinse Schippers opgevolgd, die werd aangewezen om genealogisch fotografeerwerk te doen.

In de crisistijd, toen wij acht jaren lid waren van de Kerk van Jezus Christus, hadden wij interesse om met onze zeven kinderen op te trekken naar Zion. President Frank Kooyma heeft ons dat afgeraden, omdat er toen in Amerika grote werkloosheid heerste. Maar in 1947 waren er heel velen in de Kerk die gingen emigreren, en toen hebben wij ons weer laten inschrijven bij het Amerikaanse consulaat. Het heeft twee jaar geduurd voor wij aan de beurt waren. Op 22 juli 1949 zijn we aan boord van een charterboot scheep gegaan, omdat er geen plaats was op de schepen van de Holland Amerika Lijn.

Er waren 475 emigranten aan boord. Naar Canada emigreerden er 450, naar de U.S.A. 25. We waren 12 dagen op zee en kwamen aan in de haven van Detroit in Canada. 's Avonds gingen we op de trein. Het werd een rit van 6 uren, voor we aan een busstation van de Greyhound kwamen. Na een busrit van drie dagen en vier nachten waren we in Salt Lake City. Daar zagen we de tempel, verlicht.

Van die tempel hadden we in Holland zo dikwijls gezongen: „We willen zien de tempel, zijn torens rijzen hoog.”

Die nacht van onze aankomst kwamen we op een wonderlijke manier in gesprek met de vader van zendingler Wim of Bill Cestleton, die ons bij hem thuis bracht, waar de tafel in de keuken voor ons toe bereid stond, vol met eten. Eten konden we niet veel, zo moe waren we van het reizen. Nadat we een bad hadden genomen zijn we heerlijk gaan slapen, en de andere morgen om negen uur luisterden we in de tabernakel met alle aandacht naar het beroemde orgel. En terwijl de organist speelde „Komt, heil'gen, komt” en „O, mijn Vader” liepen ons de tranen over de wangen. We waren negen dagen bij de familie Cestleton en konden er langer blijven, toen onze borg verscheen. We gingen bij onze goede verzorger en verzorgster vandaan, omdat er in Phoenix in Arizona vermoedelijk werk voor mij was.

In Phoenix zijn we eerst 16 dagen de gast geweest van broeder en zuster Evertsen. Daarna kwam het werk. Ik werd de conciërge van ons fraaie kerkgebouw, een van de mooiste gebouwen van Phoenix, gebouwd in 1947. Eerst diende dit kerkgebouw voor één wijk, maar na een half jaar werd een andere wijk, Seventh Ward, ook in het leven geroepen en hier gehuisvest. Als mijn vrouw mij zaterdag niet hielp kwam het werk niet klaar. Vier of vijf jaar daarna werd ook de Fourteenth Ward geboren. Enige maanden heb ik nog gewerkt voor drie wijken. Toen kreeg ik twee dagen in de week een helper. 's Woensdags was mijn vrije dag. Toen ik dat werk tien jaar had gedaan heb ik staatspensioen aan-

gevraagd. Ik werkte toen nog drie dagen in de week om bij te verdienen.

Maart 1959 werd ik door bisschop Foutz aangeproken, die vertelde dat mijn vrouw en ik op zending zouden gaan, twee jaar weer in ons oude vaderland. Bisschop Foutz kwam de zelfde avond bij ons thuis om de papieren klaar te maken. Na acht dagen in het zendingshuis en bij onze goede vrienden te zijn geweest zijn we vertrokken. Het laatste wat we beleefden was een goede getuigenisvergadering, 's zondagsavonds. In New York stapten we op het vliegveld over op een KLM-toestel. Boven de oceaan werkte één van de vier motoren niet, zodat we naar New York teruggingen. Maandagavond en -nacht bracht en ander toestel ons naar Amsterdam.

President en zuster Sperry brachten ons met de auto naar het hoofdkantoor in Den Haag. De volgende dag kregen we permissie om onze familie te gaan bezoeken. Onze eerste standplaats werd Leeuwarden. Daar zijn we elf maanden druk geweest om de leden die niet volhardden te bezoeken. Onze tweede plaats werd Den Helder. Daar deden we vijf maanden hetzelfde werk. Dan werden we naar Rotterdam-Noord gezonden, waar we acht maanden hebben gewerkt. In het geheel brachten we 23 leden terug tot de Kerk en we hadden ook nog gelegenheid om vijf personen te dopen in Rotterdam-Noord. Op zending gaan was altijd nog een hartewens van mij geweest.

De Here heeft ons rijk gezegend.

— *Het adres van broeder C. J. de Ronde Sr. luidt 7207 N. Baldy, Vista Ave., Clendora, California 91740, U.S.A.*

De profundis

DIOR A. A. VREVEN Jr.,
Lid van de gemeente Apeldoorn

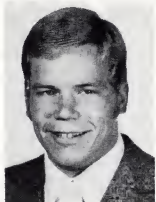
*Dit aards bedriegelijke spel ontroofde mij
de tijd die God mij schonk Hem te doorgronden.
Het laatste hemelse heimwee doofde in mij.
Voorgoed schein ik te vallen in de zonden.*

*Wat waarlijk groot en rein was ontglipte mij.
Nooit werd mijn ziel uit deze nacht ontbonden.
U die voor anderen leeft waart dood voor mij.
Blind was ik voor het verzoeningsoffert van Uw wonden.*

*Uit het diepste van mijn hart riep ik tot U,
O God en bracht tot U het diepe leed
Dat diep, diep in mijzelve brandde.*

*En Gij, Gij naamt mij aan, vertroostet nu
Uw zoon die het met innige zekerheid weet,
Dat Gij mij liefhebt, trots mijn schande!*

VERTROKKEN ZENDELINGEN

VAN DE MERWE, Jan
Bountiful, Utah

POWELL, Gary Douglas
Payson, Utah

REYNDERS, Pieter Benjamin
Charlotte, North Carolina

RUITMAN, Hendrick Irenus
Salt Lake City, Utah

SEGRIST, Richard Clifton
Bountiful, Utah

THORPE, Paul Stewart
Waukegan, Illinois

Naar een nieuw lofzangenboek

Artistieke medewerking gevraagd

De afdeling muziek van de Kerk begint aan de voorbereidingen van een nieuw lofzangenboek. Volgens broeder O. Leslie Stone, assistent van de Raad der Twaalven en algemeen directeur van genoemde afdeling, worden de heiligen over de gehele Kerk aangemoedigd aan de samenstelling ervan deel te nemen.

„Men verwacht dat het lange tijd zal duren het in aanmerking komende materiaal te verzamelen en door te nemen. Comité's van de afdeling zullen zowel oude gezangenboeken als ander materiaal bekijken dat geschikt kan zijn voor gebruik,” aldus broeder Stone.

„Bovendien,” zei hij, „worden componisten, schrijvers en dichters van de Kerk aangemoedigd hun krach-

ten in te spannen om een bijdrage aan de afdeling in te zenden ter beoordeling.”

Hier zijn de richtlijnen:

1. De componisten moeten hun eigen teksten inleveren; samenwerking tussen tekstschrijver en componist is toegestaan. Tekstschrijvers kunnen echter hun werk zonder muziek inleveren.
2. Lofzangen over de herstelling worden aangemoedigd, ook lofzangen die het aantal onderwerpen in het huidige lofzangenboek uitbreiden. We hebben vooral behoefte aan avondmaalsliederen, en gezangen over de priesterschap, het gezin en andere onderwerpen die vooral van belang zijn voor de heiligen.
3. De manuscripten moeten gezonden worden naar: Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 13042, Utrecht. U ontvangt, als u dat wilt, de teksten terug.
4. In de niet-Engels sprekende gebieden van de Kerk kunnen manuscripten in de moedertaal van de schrijver worden ingediend.
5. Het werk dat geaccepteerd wordt, wordt het eigendom van de Kerk. Componisten en schrijvers van wie werk wordt geaccepteerd, moeten ermee accoord gaan dat hun werk eventueel wordt gecorrigeerd of aangepast.
6. Ideeën voor een nieuw lofzangenboek zien wij gaarne van de leden van de Kerk tegemoet.

Geliefde Broeders en Zusters

Weer is een jaar voorbij gegaan en een nieuw jaar begonnen — een jaar tijds naar menselijke maatstaven gemeten.

In het boek der Leer en Verbonden afdeling 88:42-44 lezen wij echter:

„En verder, voorwaar zeg Ik u: Hij heeft alle dingen wetten gegeven, waardoor ze volgens hun tijden en stonden bewegen;

En hun loopbanen zijn vastgesteld, namelijk de banen van de hemelen en de aarde, die de aarde en alle planeten omvatten.

En ze geven elkander licht in hun tijden en stonden, in hun minuten, in hun uren, in hun dagen, in hun weken, in hun maanden, in hun jaren — dit alles is één jaar bij God, maar niet bij de mens.”

En in de tweede brief van Petrus lezen wij in hoofdstuk 3 vers 8:

„Doch deze ene zaak zij U niet onbekend geliefden, dat één dag bij den Heere is als duizend jaren, en duizend jaren als één dag.”

Als wij dit lezen realiseren wij ons pas hoe kort zo'n jaar dat voor ons ligt werkelijk is en hoeveel er dient te geschieden om het Koninkrijk Gods op te bouwen.

Broeders en zusters, heiligen der laatste dagen dienen de hun toegemeten tijd zo goed en zo nuttig mogelijk te besteden. De liederen 103 en 104 uit ons boek met heilige lofzangen herinneren ons daar regelmatig aan. Het is dan ook mijn gebed dat wij allen

in het komende jaar de inzet en de standvastigheid zullen tonen die de Here van ons verlangt bij het werk waartoe Hij ons heeft geroepen.

Als wij bovendien het inning verlangen hebben te arbeiden met Zijn geest en ons leven dienovereenkomstig inrichten zal 1975 ons grote vreugde schenken en zullen voor velen de woorden van Lulu bewaarheid worden:

„En de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (II Nephi 3:25.)

Hiervan getuig ik tot U in de naam van Jezus Christus.

Jacob de Jager

Regionaal vertegenwoordiger van de Twaalfen

Zegeningen

DOOR J. E. E. TROFFAES,
Lid van de gemeente Antwerpen

*Wat daalt als balsem in uw hart?
Wat is 't geschenk, verzacht de smart
die gij reeds jaren hebt bestreden
waarvoor gij dorst én pijn geleedent?*

*Wat is 't gevoel zo zalig zoet,
dat u zo hevig wenen doet,
zodat gij trots uw vele jaren
toch niet kunt komen tot bedaren?*

*Hoe welt uw hart, hoe klopt gevoel
van snel en diep begripen; het doel
van gans een sterk bewogen leven,
een doel dat toch geen mens kan geven;*

*Naar dat gij krijgt om niet
van Vader die hier alles ziet,
die weet hoe harten te bewegen
te gaan, te strijden in dit leven*

*de stille dagelijkse strijd
begonnen in oneindigheid
bij d'opstand van de geest van 't kwaad
die d'aarde voor geen stond verlaat!*

*Als gij waardig dan, de stille strijd gestreden
door werkend vasten en standvastige gebeden
eenmaal door liefde en genade van omhoog,
ontvangt de boodschap, 't loon van uw geloof:*

*Dàn springt het hart u uit de boezem
wordt elke ademstoot een bloesem
wordt elke vezel van 't gemoed
EEN LEVEND IETS, dat sterren beven doet!*

